

ÖZGÜRLÜK ELLERİMİZDE

Ekonomik kriz, geleceksizlik, işsizlik, gerici eğitim sistemi ve yozlaşmaya karşı Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) Gazi Mahallesi Baraj Yolu'nda, Adana-Turgut Özal Bulvarı'nda "Özgürlük Ellerimizde" kampanyası için sticker çalışması yaptılar.

Devrimci öğrenciler, "Genç yaşında binlerce zorlukla karşı karşıya kalan genç arkadaşım #özgürlükellerimizde şiarıyla Devrimci Öğrenci Birliği Saflarına!" diyerek çağrı yaptılar.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 30 Eylül - 14 Ekim 2020 / S 103 / 2 TL

KARŞI-DEVİRİM ÜSSÜ YIKILMALIDIR

Hiç ama hiç değişmiyor. Her yerde bir "milli dava", her yerde hançere yırtan "vatan, millet, Sakarya"... Cümle yekun sermaye dünyası, "milli dava" ardında ip gibi dizilmeyi ne çok seviyor! Ve bu "milli dava"lar kar olup kasalara ne de güzel akıyor! Ne de olsa "yerli ve milli" silahlar üretiyoruz!

Yedi ülkeyle doğrudan kara sınır komşusu (Kıbrıs'ı da sayarsak sekiz, deniz aşırı komşuları sayarsak on dört ülke) olan Ankara'nın tek bir ülkeyle bile dostluk ilişkisi olmayışı ne tuhaf bir rastlantıdır!

Dinci faşizm sırasıyla savaş ve savaş gerilimini taşıyor dört yana. Her adım attığı yeri mutlaka karıştırıyor, kargaşaya sürüklüyor. Gücü yettiği yerde savaş başlatıyor. Mottosu "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" olan bir devletten başka ne beklenir ki! Herkes kötü, herkes düşman!..

Doğu Akdeniz'de yüz geri edildikten sonra sıra geldi Ermenistan'a. Bu "kadim düşman" ile hesaplaşmak için hazır Azerbaycan-Ermenistan tarihsel sorunu da var. Ankara büyük bir iştahla atıldı sahaya. Azerbaycan'dan daha Azeri kesildi. Dağlık Karabağ sorununu kaşdı. Azerbaycan ordusunu eğitti, silah ve mühimmat desteği verdi, (S)İHA'lar gönderdi. Savaşı kışkırtmak için elindeki tüm imkanları kullandı. Sonra Suriye'ye yığıldığı dinci çeteleri paralı asker olarak Azerbaycan'a gönderdi. Mal pazarlığı ile Bakü'ye pazarlanan bu tosuncuklar, karşılığı TL olarak verilerek üzere 2 bin dolardan "işe alındı". Bakmayın şimdilerde bu iddiaları yalanladığına havuzun lağım medyasının. Bizat ÖSO denen başıbozukların sosyal medya hesaplarında yayımlandı Bakü'ye uçak yolculukları.

Dinci çeteler, bu insanlık düşmanı caniler, savaş meydanına ulaşırken, Türk Dışişleri, Savunma Bakanlığı, Saray sözcüleri, AKP sözcüleri akla hayale gelmeyecek üslupla Ermenistan'ı tehdit etmeye başladılar. Bariz bir sahayı ısıtma, saldırıya zemin yaratma hazırlığı olduğu besbelli adımlardı bunlar. Derken 27 Eylül sabah 7 civarı saldırıyı başlattılar.

Ankara yine Bakü'den önce ve Bakü'den sert açıklamalar yaptı. İşin tuhaflığına bakın. Sahada çatışan Azerbaycan ve Dağlık Karabağ yönetimi, ama doğrudan Ermenistan'ı hedef alan açıklamalar yapan ve bunu da taraflardan bile önce yapan, Türkiye! Suçlu bundan daha açık bir şekilde kendini nasıl ele verebilir ki?

Azerbaycan kuvvetleri (bunların arasında çok sayıda tosuncuk oldu-

ğundan kimsenin kuşkusuz olmasının) ilk günün sonunda Dağlık Karabağ'ın güney cephesinde bir dizi alanı ele geçirmiş durumda. Karabağ devlet başkanı "Artsakh'ın (Karabağ) güneyinde pozisyonları kaybettik. Düzinelerce ölü, düzinelerce yaralı var. Azerbaycan F-16 uçağı ve Türk İHA Bayraktar kullanıyor. Sadece Azerbaycan değil, Türkiye de bizimle savaşıyor" diyor. Küçük bir toprak parçasına iki koca devlet ve paralı asker olarak cihatçı caniler saldırıyor. Ne de olsa "tek millet, iki devlet" değil mi!

Dava böyle "milli" olunca tüm sermaye partileri de şu ya da bu şekilde davanın ardına diziliyorlar elbette. Zehirli şovenizm dili her yere sirayet ediyor. Ve herkesten önce bu ülkenin Ermenilerini hedef haline getiriyor. Ardından komşu Ermenistan'ı. Üstelik Türk yönetici sınıfının yüz yıldır tekerleme haline getirdiği "Ermeni düşmanlığı" üzerine binen bu şoven çaba, bir dizi hazır alıcıya sahip.

Dağlık Karabağ (Artsakh) sorunu köklü bir sorun ve burjuva milliyetçiler tarafından içinden çıkılmaz hale getirdi. Sovyetler'in son dönemindeki açık karşı-devrimci milliyetçi örgütlenmelerin yıkıcı çabalarıyla kanlı çatışmalara evrilen bir ulusal sorundur. Bu sorunun

çözümü farklı burjuva güçlerin vahşi savaşlarıyla gerçekleşemez. Tersine, burjuva sınıflar, tam da tanık olduğumuz gibi, halkların birbirlerini boğazlamasına yol açacak politikalar güderler. Bu türden vahşi politikalar konusunda Türk tekeli sermayesi ve faşist devlet, tüm taraflar arasında açık ara öndedir. Sadece "sınır içinde" değil, ülke sınırları dışında da kelimenin gerçek anlamında vahşet yaratmaktadır. Suriye Dışişleri Bakanı "terör destekçisi" derken gerçeğin sadece bir kısmını dile getiriyor. Terör destekçiliğinin de ötesinde, yıkıcı, bozguncu, vahşi katliamların faili bir karşı-devrim merkezidir söz konusu olan. Ve bu merkez yıkılmadığı sürece ne bölge halklarına huzur var, ne ülkedeki emekçi sınıflara. Son güncel savaş bu acı gerçeği bir kez daha tüm bölge emekçilerine hatırlattı.

Bölge halklarının barış içinde kardeşçe yaşamaları mümkün. Bunun için halklar arasında düşmanlık tohumları eken, halkları birbirine kırdırmayı temel politik yöntem edinen burjuva yönetimlerin, ama en başta da bir "karşı-devrim merkezi" olarak dinci faşizmin, yıkılması ve kapitalist sistemin aşılması gerekiyor. Burjuva sınıfların yarattığı her savaş bu ivedi görevi önümüze yıkıcı bir şekilde koyuyor.

>>Editör...

**HEDEF SOMUT
VE NET OLMALIDIR**

Türkiye ve Kürdistan devrim toprağıdır. İki ülkenin bir devrime gebe olduğu, sosyal reformistler ve küçük burjuva uzlaşmacılar dışında tüm sol/devrimci politik güçler tarafından kabul edilmektedir artık.

Sosyal reformistlerin ve burjuvaziyle uzlaşma umudunu terk etmeyen küçük burjuva politik güçlerin bu somut olguyu kabul etmemelerinin pek bir önemi kalmadı. Çünkü yaşamın kendisi, sınıf savaşının akışı onların tüm politik çabalarını an be an boşa çıkarıyor.

Dönüştürücü Pratik

C.Dağlı

2

Valanlar, Vanlılar, Valancılar
Ve Sağlık Emekçileri

Kenan Kızıl

4

Siyasal İslamın Sonu Mu

Ali Varol Günel

5

Boş Kalmasın Duvarlar

Umut Çakır

6

Fetne Çıkan Ordu

Sinan Kaleli

7

3

DÖNÜŞTÜRÜCÜ PRATİK

C. DAĞLI

BAŞYAZI

"Günlük çıkarlar için büyük, temel düşüncelerin unutulması, gelecekteki sonuçları dikkate alınmadan yönelinen geçici başarılar ve bu başarıların adına verilen mücadeleler, hareketin bugünü için geleceğinin feda edilerek yüzüstü bırakılması, tüm bunların makul gerekçeleri olabilir. Ama bütün bunlar oportünizmdir ve oportünizm olarak kalır. Üstelik 'dürüst' oportünizm, belki de bütün oportünizmlerin en tehlikelisi-dir."

F. Engels

Engels'in keskin ve net tespitlerini Türkiye ve Kürdistan'ın güncel sınıf mücadelesine uyguladığımızda, aynı sonuçlarla tekrar ve tekrar karşılaşırız. Sosyal reformistler ve oportünistler, büyük amaçları, küçük amaçlara feda ettiler, devrimci hedefler, günlük taleplerin arkasına itildi. Yasal sol partiler, diğer küçük burjuva hareketler, günlük sosyal reformist gazeteler günlük mücadele başarılarını her şey sayan bir çizgi izliyor. Emekçileri, güncel devrim için ciddi hazırlık yapmaktan ve mücadele etmekten uzak tutmak için özel bir çaba içindeler. Dolayısıyla, oportünizmi, reformizmi, sınıf uzlaşmacı özlerini her zaman teşhir etmek, kitleleri devrime hazırlamanın bir koşuludur.

Devrimin birçok koşulu oluşmuştur. Sermayenin büyümesi, ileri maddi koşulların varlığı, işçi sınıfının zaferi için gereken ortamı hazırlamıştır. Emekçilerin çağın ölçütleriyle derin yoksulluğu ve kapitalizmin iç çelişkilerinin keskinleşmesi toplumsal devrimi doğurmuştur. Bu koşullar da devrimin zaferi için, devrimci işçilerin ve diğer devrimci kitlelerin, her şeyi göze alan, gözüpük eylemleri gerekiyor. Bu yönde büyük bir ilerleme gösterildi. Eylemlerde her yönde bir gelişme var. Bugün her yerde, sömürüye, artan sermaye ve devlet baskılarına karşı başkaldırıların sayısında çığ gibi büyüme var. Başkaldırıları her yerden devrime akıyor.

Bugün, bugüne kadar oluşmuş olan devrimin en büyük, en güçlü, toplumsal ordusunun varlığını ve savaşımını bile, devrim için yetersiz bulanlar, geçen yüzyılda, daha zayıf bir devrimci güçle devrimlerin zaferine götürüldüğünü kavramıyorlar. Bir çok yerde daha küçük öncü güçler devrime önderlik etti. Bu sonuç alınmasında proletaryanın bağımsız devrimci politikasının etkisi, devrimci komünist görüşlerinin dönüştürücü, eyleme geçirici gücü ve devrimci eylemlerin ateşleyici, devrimleştirici rolü açık seçik ortadadır. Devrimlerin tarihine, deneyimlerine, devrimci bakış açısıyla bakılmalıdır. Devrimci bir anla-

şış olmasaydı, 20. yüzyılın devrimleri küçük bir öncüyle zafere ulaşamazdı. Devrimin şartlarının oluştuğu bir yerde, devrimci bir anlayışla davranma, sonuç almada kilit öneme sahiptir. Tarihsel sınıf görevlerini etkin olarak yerine getirmeleri için işçilere devrimci bir anlayış kazandırılmalı. Devrimci anlayış, uzlaşmacı siyasetlere karşı mücadelenin de etkin bir yöntemidir.

Bütün bu hareketler, devrimci bakıştan yoksun oldukları için, Gezi öncesi olaylar bir ayaklanmaya ilerlediği halde, gidüşün ayaklanmaya doğru olduğunu anlayamadılar. Oysa her şey gözlerimizin önünde meydana geliyordu. Olayların devrimci yönde ilerlediği açıktı. Fakat gelişmelerin bir ayaklanmaya doğru olduğunu anlamak için, her şeyden, devrimci bir bakışa sahip olmak gerekiyordu. Onlardaysa egemen olan oportünizmdir, reformizmdir. Politikalarının esasını, Engels'in tam da eleştirdiği günlük mücadelenin şişirilmiş sonuçları oluşturuyor. Temel olan, günlük olana feda ediliyor. Bakış açısı günlük mücade sınırlarını aşmayanlardan, devrimin güncelliğini anlamaları beklenemez.

Devrimci sorular sormuyorsanız, dünyayı altüst eden büyük başkaldırıyı da önceden ortaya koyamazsınız. Oysa bugünkü küresel ayaklanma uzun süredir, sayısız olay tarafından oluşturuldu. Sadece bir-kaç yıl önce değil, bir-kaç on yıl önce, yoğunlaşan sınıflar çatışması, içinde daha büyük ve global isyan ve ayaklanmalar tohumlarını barındırıyordu. Dünyada devrimci durum oluşması bir-iki senelik gelişme değil, doksanlı yıllardan beri süren bir olgu. Küçük burjuva gruplar, bu durumu ve koşulları hiçbir zaman belirtmediler. Oysa Leninist Parti bu olgunun ve yol açacağı sonuçlar üstünde durulmuş çok uzun zaman oldu. Bu kadar uzun süre, devrimci durumun oluştuğu, devrimci krizin derinleştiği emperyalist-kapitalist dünyada, birçok kıtayı kapsayan ayaklanmaların patlak vermesi anlaşılabilir bir durum değildir.

Böylesine tutuşturucu bir ortamda, şu ya da bu olay kıvılcım rolünü oynayabilir. Bunların çoğu rastlantı sonucu ortaya çıkabilir. Rastlantıların tarihin ilerlemesinde belli bir yeri vardır. Bu, yadsınmaz. Fakat, çok sık tekrarlanan ve bazıları rastlantı sonucu oluşan bütün bu olayların temelindeki zorunluluktan kaynaklandığı kavranmalıdır. Temeldeki çelişki, kendini krizler, gerilimler, kaos vb biçiminde gösterir. Gerilim büyük çatışmalara dönüşür. ABD'de beş aydır süren büyük yangını başlatan kıvılcım, George Floyd'un ırkçı katliamı oldu.

Lübnan'da başka bir olay, Irak ve başka yerlerde daha başka rastlantılar oldu. Her yerde, küçük bir kıvılcımı büyük bir ateşe dönüştüren uygun bir ortam var. Bu, devrim ortamıdır.

Proletaryanın ve halkların burjuva egemenliğini her yerde kuşattığı koşullarda, yeni ayaklanmaların patlak vermesi, birçok yerde kapitalist düzenlerin yıkılması ve her devrimin, başkalarını ateşlemesi beklenmez şeyler olmaz. Bu durum bizi, daha başka sorunları tekrar tekrar ele almaya yöneltiyor: İktidar sorunu. Kitlelerin her ülkede burjuva güçlerle çatışması, çatışmanın ayaklanmalara ve devrime çevrildiği bir süreçte, iktidar sorunu, hareketin sadece merkezi, kilit bir sorunu değildir; aynı zaman da hemen ele alınması gereken bir sorundur. Bu sorun, ayaklanmanın olduğu Avrupa ülkelerinde, diğer kıtalarda, Gezi'de ivedi bir sorun olarak karşımıza çıktı. Bugün ve yarın ayaklanan her halkın karşısına çıkacaktır. Dolayısıyla iktidar sorununu çözmek için insanlar daha yoğun bir çaba içine gireceği çok açıktır. İktidar sorununu çözmeyen ilk devrimci adımı, Geçici Devrim Hükümeti olacaktır. İktidar sorunu ve GDH sadece acil değil, aynı zamanda yaşamsaldır. Kitlelerin yeni geleceğiyle ilgilidir. Halk ayaklandığında, iktidarı kendi kurmazsa, burjuva çevrelerin, ayaklanma üzerinden kendi hükümetlerini kurduğu ve kuraçağı bilinmelidir. Kuzey Afrika'da, Lübnan ve Irakta, daha öncesinde Yunanistan'da olan budur. Son yılların ayaklanmalarını bize öğrettiği en önemli ders budur.

Devrimci iktidar için mücadele vermeyen bunu sınıf savaşımının ivedi ve en önemli görevi olarak önüne koymayan işçi sınıfı adına hareket ettiğini söylese de, gerçekte, burjuvazinin kabul edebileceği partilerdir. Böyle bir hareket, kapitalistlerin bir oyuncağı olmaktan kurtulamaz. Pratikte olan budur. Bunlar, emekçilerin devrimci programını hayata geçireceğine, burjuva muhalefetin basit bir siyasi eklentisi olarak davranıyorlar. Bütün politikaları, burjuva muhalefetini, nasıl etkin muhalefet yapacaklarını ortaya dökmeye dayalıdır. Burjuva muhalefet iktidara gelirse onun siyasi destekçileri olarak kendilerinin de güçleneceğini düşünüyorlar. Yeni iktidar, yeni bir "toplumsal sözleşme" yapacak, onlar da bunda yerini alacaklar. Oysa burjuvaziyle sınıf işbirliği ve uzlaşma politikası -ki sosyal reformist partiler ve günlük gazeteleri bu anlayışın sözcülüğünü yapıyor- tükeniştir, emekçileri burjuva çevrelerin peşine takmaktır ve sonuç olarak yoz bir çevre haline gel-

mektir. İşçiler böyle siyasi hareketlere güven duymazlar. Uzlaşmacı siyasetler, burjuvaziye yakın, emekçilereyse çok uzaklar. Bu durum, işçilerin onlardan uzaklaşmalarını ve gerçek devrimci güçlerin yanında yer almalarını hızlandıracaktır.

İşçi sınıfının en ileri, en mücadeleci, en tutarlı devrimci kesimleri proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrim programını gerçekleştirmek için mücadele veriyor. Bu, şu anlama gelir: Devrim kapitalist sınıfın bütünlüğünü devirmeyi hedefler. Sadece kapitalistlerin sınıf egemenliğini değil, kapitalist sınıf düzenini de devrime görevini önüne koyar. Çok açıktır ki, devrim programı, bir toplumsal sistemin yerine, başka ve üstün bir toplumsal sistemi koyar. Bu, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesidir.

Burjuvaziye devrimle yenmek, iktidarı almak ve üstün bir toplum inşa etmek; işte kitleleri aktif olarak kavgaya çekecek olan asıl etmen. Sınıf savaşımının büyük deneyimi ve edinilen ileri bilinç düzeyi, emekçi kitlelere şu konuda kesin fikir veriyor: Devrimci mücadele dışında bir yol, hiçbir biçimde gelecek sorununu çözemez. Yalnızca devrimci savaşla, burjuvazi karşısında politik bir üstünlük sağlar ve onu yeneriz. Yalnızca geçmiş mücadeleler tarihi değil, dünyadaki güncel devrimci mücadeleler de bu görüşümüzü doğruluyor ve pekiştiriyor. İnsanlar, devrimci biçimde kavga verdikleri içindir ki, eylemler aylarca sürebiliyor. Kendi hedefleri yönünde bağımsızca davrandıkları için etkin bir güç durumuna geliyorlar. Bu topraklarda, başka yere göre, çok daha deneyimli, dövüşken, devrimde ısrarlı bir kitle var. Bu kitle on yıllarca, dünyanın en şiddetli iç savaşlarından birini, uzun iç savaşı yürütecek devrimci bir niteliğe sahiptir. Bu, milyonlara ulaşan bir güçtür. Devrimi zafere götüreceği nitelik ve mücadele yeteneğine sahip bu büyük güç, ekonomizm, sendikalizm ve reformizmle pasifize edilmesin. Bu güce ve bu ileri mücadele düzeyine kolay ulaşılmadı.

İşçi sınıfı, emekçi halk kitleleri, devrimci amacı ancak pratik olarak gerçekleştirir. Ama nasıl bir pratikle, reformist pratikle değil elbette. Reformist yol, burjuvaziye en kritik anda, geçici de olsa kurtarmaya yarar. Gezi ayaklanmasında bunu yaşayarak gördük. Emekçileri hedefine götüreceği pratik, dönüştürücü pratiktir. Devrimci pratik, değiştirici, dönüştürücüdür. Devrimci pratik, yalnızca savunduğu zor araç ve yöntemleriyle, reformist yoldan ayrılmaz,

devrimci içeriğiyle, yani devrimci amaçla da ayrılmaz. Değiştirici pratiği, sosyalizmi hedefleyen, bunun için emeğin devrimci iktidarını gerçekleştirmeyi önüne koyan pratiktir. İşçi sınıfı salt bölüşüm tarzını değiştirmeyi değil, esas olarak üretim tarzını dönüştürmeyi hedefler. Üretim tarzını ve bölüşüm tarzını dönüştürme, köklü bir devrimi gerektirir. Dönüştürücü pratiği bu tarihsel rolü ve anlamıyla kavramalıyız.

Dönüştürücü halk eyleminin hedefi çok nettir: Halkın durumunu tamamen değiştirmektir, özgürlüktür. Sosyalizmde, bir bireyin özgürce gelişmesi, hepsinin özgürce gelişmesinin koşulu yapar. Bu büyük düşünceler, bu büyük amaç, günlük mücadele içinde köreltilmez. Dün olduğu gibi, günümüzde de ezilen ve sömürülenleri tarihin en büyük devrimini yapmaya götüren, bu büyük düşüncelerdir ve bunun ifade ettiği büyük toplumsal dönüşümdür. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin durumuna bakın, kendi reformist politikaları, küçük amaçları ve günlük çalışmaları kendileri için bile heyecanı, coşkusunu ve ateşliliğini yitirdi. En heyecan verici dedikleri ortak platformları da, onlarda kalıcı bir dürtü yaratmıyor. Parlamasıyla sönmeye bir oluyor. Bunların hiçbirini, büyük düşüncelerin, dünyayı devrimle değiştirme tarihsel sınıfsal görevleri uğruna dövüşürken, yarattığı heyecanın binde birini bile yaratamaz.

Bugüne kadarki toplumlar, kendi sınırlılıkları olan toplumlardır. Tüm sınırlılıklarına karşın, bu topluma düşün ve sanat alanında büyük eserler verildi. Bu toplumlardan biri olan kapitalist toplum, her seferinde bir sınırlı aşımında önüne başka bir sınır koyar. Sosyalizmdeyse insanın gelişimi için başka koşullar oluşur. Tarihte bu güne kadarki devrimci el koymaları sınırlı kaldı, proletaryanın devrimci el koymalarıysa sınırlı değildir, sınırsızdır. Proletarya üretim araçlarının bütünlüğüne el koyar. Üretim araçlarının bütünlüğünü ortak denetimine alan bireyler, kendilerini çok yönlü olarak geliştirirler. Kendini çok yönlü olarak geliştirme, her bakımdan yetkinleşmektir. Daha üst toplumsal aşamalara, yetkinleşmiş olarak katılmaktır.

Savaşan taraflardan hiçbiri, yalnızca savunmada kalarak, zafer kazanamaz. Zafer için hücum, stratejik saldırı zorunludur. Emekçiler birçok yerde ayaklanmış durumda. Ayaklanmanın olduğu her yerde, burjuvazi kuşatma altında. Üstelik, kuşatanlar, kuşatılanlardan çok daha kalabalık. Bu savaşı kuşatanlar kazanacaktır. Çünkü onlar, hücumcu, saldırgan bir anlayışla hareket ediyorlar. Zaferimiz kesindir.

"Okullar Pandemide Eğitime Hazır Değil"

Ankara Eğitim Sen Şubeleri, pandemi dönemine ilişkin yeterli önlemler alınmadan eğitime başlanamayacağına dikkat çekmek için, Ankara Beşevler'de bulunan İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapmak istedi. Fakat Ankara Valiliğinin pandemi gerekçesiyle izin vermediğini söyleyen polis, eğitim emekçilerinin toplanmasını engelledi.

Bunun üzerine Eğitim Sen üyesi emekçiler ajitasyon konuşmaları yaparak, pandemiye ilişkin gerekli önlemlerin alınmadığını bu şartlarda yüz yüze eğitime geçilmesinin öğrenciler, aileleri ve eğitim emekçilerinin hayatının riske atılması demek olduğunu söyleyerek yürüyüş yaptılar.

Polisin engellemeleri ve tehditleri de "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganı ve alkışlarla protesto edildi.

Emekçiler Eğitim Sen 5

Nolu Şube önüne gelerek basın açıklaması yaptılar. Eğitim Sen Ankara 3 Nolu Şube Başkanı Fevzi Yılmaz basın açıklamasını okuyarak, pandemi süreci nedeniyle aksayan eğitim-öğretimin uzaktan eğitimle telafi edilmeye çalışıldığını, fakat bunun yeterli olmadığı gibi iktidarın eğitime ilişkin politikaları nedeniyle öğrencilerin eğitim hizmetine erişimi konusunda bir çok problemi ve eşitsizliği de beraberinde getirdiğine dikkat çekti.

Yılmaz, pandemi sürecinde eğitim-öğretime yetersizlikler ve yaşanan sorunlara değinerek, okulların pandemide yüzyüze eğitime açılabilmesi için gerekli şartların sağlanmadığını belirterek eğitim-öğretimin sağlıklı bir şekilde yapılabilmesi için alınması gereken önlemler ve uygulamalar konusundaki önerilerini aktardı.

*Öğrencilerin eğitim ve yaşam hakkı bir bütündür. Öğ-

rencilerin, eğitim ve bilim emekçilerinin sağlığını, yaşamını güvenceye almadan eğitim hakkının güvenceye alınması mümkün değildir.

*Öğrencilerin okula gelip giderken kullandıkları ulaşım araçları önemli oranda sağlık riski oluşturmaktadır. Bu riski ortadan kaldırmak için öğrencilerimiz ve bütün eğitim emekçileri için ücretsiz servis olanağı sağlanmalıdır.

*Okullar açılmadan önce fiziksel mesafe ve hijyen planlaması yapılmalıdır. Devlet okullarında bir sınıfta en fazla 12 öğrenci olacak şekilde düzenleme yapılmalıdır.

*Taşınmalı eğitime son verilerek, köy okulları yeniden eğitime açılmalıdır.

*Atıl kamu binalarında düzenleme yapılarak buralardan derslikler oluşturulmalıdır.

*Okulların çoğunda temizlik ve hijyen sorunu yaşanmaktadır. MEB'in bu sorunları ortadan kaldırmak için kaynak ayırmaması ve okulların da kendi bütçesi olmadığı için bu konularda sorunlar yaşanması kaçınılmazdır. Eğitimin ihtiyaçlarının karşılanması için ek bütçe oluşturulmadan atılacak her adımın, riski daha da büyütmeğe başka bir sonuç veremeyeceği bilinmelidir. Eğitim kurumlarının bütün ihtiyaçları salgın koşullarına göre yeniden güncellenmeli ve bu ihtiyaçların giderilmesi için ek bütçe oluşturulmalıdır.

*Bütün eğitim kurumlarında sağlık birimleri oluşturulmalı, yeterli sayıda doktor ve hemşire görevlendirilmelidir.

*Bütün eğitim kurumlarının maske, dezenfektan, temiz-

lik ve hijyen malzemeleri ücretsiz karşılanmalıdır.

*Okullarda temizlik ve hijyen işlerinde çalışacak personel açıkları kadro ile karşılanmalı, hijyen ve salgınla mücadele konusunda eğitim almaları sağlanmalı ve salgına karşı koruyucu ekipmanla donatılmaları sağlanmalıdır.

*Bilim insanlarının önerileri doğrultusunda okulların yüz yüze açılmasına karar verilmesi durumunda eğitim emekçilerine ve öğrencilere ücretsiz test ve aşı yapılmalıdır.

*Uygun koşullar sağlandığında yüz yüze eğitim için önemli oranda öğretmen ihtiyacı olacaktır. Yeterli sayıda öğretmen ataması kadro, güvenceli olarak yapılmalıdır.

*Öğrencilerimize ve öğretmenlere uzaktan eğitim için gerekli internet, teknik destek, bilgisayar veya tablet ücretsiz olarak verilmelidir.

Editör

HEDEF SOMUT VE NET OLMALIDIR

Baş tarafı 1. sayfada

Uzatmadan, örnek olsun diye söyleyelim: Meral Akşener gibi bir faşiste; Ahmet Davutoğlu gibi eli kanlı birine, hatta RTE'ye dolaylı yollardan uzatılan barış çubuğu, emekçi sınıflarda, Kürt halkı nezdinde sadece bu harekette bulunanların teşhirine ve varsa itibarları, kalan itibarlarının da yitmesine neden olur. Emekçi sınıflar, ezilen halklar, yoksul Kürt halkı sağlam karakterlidir.

Sosyal reformistlere gelince... Onlar, küçük burjuva uzlaşmacılardan daha az beter durumda değiller. Devrimci durum ve iç savaş tek umutları olan parlamento ve seçimlerin üzerine her gün yeni bir tüy diyor, her gün bu iki kurumun tabutuna bir çivi daha çakıyor.

Birleşik devrim, işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların tek umudu olarak her gün daha güçlü biçimde ortaya çıkıyor.

Bu devrimci koşullarda, düzenle uzlaşarak ona hayat öpücüğü vermeye çalışan sosyal reformist parti ve örgütlerin, küçük burjuva uzlaşmacıların, "sosyalist" liberallerin teşhiri ve kitlelerden tecridi elbette önemlidir. Bunlara karşı başarılı mücadele verilmeden muzaffer bir devrime ulaşmak olanaksızdır. Bunlara karşı mücadele birleşik devrim mücadelesinden ayrı düşünülemez.

Ancak şimdilik konumuz bunlar değil. Sorunumuz, bu devrimci koşullarda, birleşik devrim güçlerinin ortaya çıkacak bir ayaklanmaya; genel ifadeyle söylersek, birleşik devrime önderlik etme

durumuna nasıl gelecektir. Temel sorun budur, çünkü devrimin zaferi buna bağlıdır.

Önce şunun altını çizelim: Son dönemde birleşik devrim güçleri, emekçi sınıfların, Kürt halkının gözünde ve bilincinde zaferi elde etmeyi göze almış bir odak olarak belirmeye başlamıştır. Bu son derece önemlidir, zira iki ülkenin birleşik devrimin en önemli eksikliklerinden biri budur. Bu eksikliğin tamamen giderilmiş olduğunu henüz söyleyemeyiz. Ancak bu yola girilmiştir ve arkası gelecektir.

Yine de yapılması, yerine getirilmesi gereken; yapılmadıklarında ve yerine getirilmediklerinde tüm çabaların boşa gideceği görevler ve sorumluluklar var.

Bunların başında, "faşizm"e ilişkin düşünce açıklığı ve faşizmin yıkılmasından sonra nasıl bir iktidarın kurulacağı sorularına açıklık getirmek var.

Birleşik devrim güçleri, "faşizmi yıkmaya" iddialarını ortaya koyuyorlar. Ancak bu iddialarını ortaya koydukları yerde, faşizm diye sadece "faşist iktidar"dan söz edildiğini görüyoruz. Bu kavram esas olarak "mevcut iktidar"ı anlatır ve devrimin birleşik güçlerinin de bunu anlatmak istediğini görüyoruz. Yani anlatılmak istenen AKP-MHP faşist iktidardır.

Sorunu böyle ortaya koymak, sosyal reformist düşünceye verilmiş bir taviz ya da ona doğru atılmış bir adımdır. Çünkü faşizmi "hükümet"ten, yani iktidardan ibaret görmek ve faşizmin yıkılmasını hü-

kümet/iktidar değişikliğine bağlamak sosyal reformist düşüncenin temellerinden biridir.

Yanlılığı sadece teorik olarak değil, pratik gerçeklik olarak da kolaylıkla kanıtlanabilir bu düşünce biçimi, sosyal reformist partiler tarafından tekeli sermaye sınıfıyla uzlaşma umuduyla savunulur. Oysa, Türkiye, böyle bir iktidarın olmadığı örneğin, tüm 80'li ve 90'lı yıllar boyunca faşist hükümetler tarafından yönetilmiştir.

Uzatmadan söyleyelim: Türkiye'de faşizm bir hükümet sorunu değil bir devlet sorunudur. Faşizm, tekeli sermaye egemenliğinin biçimlerinden birisidir. Devlet tümüyle faşistleştirilmiştir ve faşizmin asıl yürütme gücü hükümetler değil, devlettir. Sınıfsal taşıyıcısı ise tekeli sermaye sınıfı ve emperyalist sermayedir.

"Faşizmi yıkmak" her şeyden önce, faşist devleti ve tekeli sermaye sınıfı egemenliğini yıkmayı gerektirir. Bunlar yıkılmadan herhangi bir hükümet değişikliği faşizmin yıkıldığı anlamına gelmez; gelmeyecektir. Dolayısıyla, "mevcut iktidar"ın yıkılması, yerine herhangi bir burjuva "iktidar"ın kurulması, faşizmin yıkıldığı anlamına gelmez. Türkiye ve Kürdistan'ın tüm yakın tarihi bunu kanıtlayan olaylarla doludur. Bunları yıkmak ise bir devrim sorunudur. Devrimin birleşik güçleri, işte bu düşünce ve iddiayla emekçi sınıfların, ezilen halkların karşısına çıkmalıdır.

Buradan, yıkılacak tekeli sermaye egemenliği, faşist devlet ve faşist iktidar yerine ne koyula-

cağı meselesine gelmek gerekiyor. İşçi sınıfı, emekçi, yoksul, ezilen halklar için "mevcut iktidarın" yıkılması yetmez; onlara, yıkılacak olanın yerine ne konulacağını da açıklıkla söylemek gerekir.

Halklar, işçi sınıfı, bir devrime macera olsun diye girişmez. Onlar, gerçek bir kurtuluş için ve gerçek kurtuluş umudunu gördüklerinde devrime girer, kanlarını akıtır. Bir devrimci, teorik ve politik bilinçle hareket eder ve devrime öyle katılır. Oysa kitleler, düzenden umutlarını yitirdiklerinde, yaşam onlar için dayanılmaz hale geldiğinde ve gelecek olanın onları tüm bu kötülüklerden kurtaracağını devrimci sezgileriyle anladıklarında devrime katılır ve göğü fethedecek kahramanlıklara girer.

Kısaca yoksul, emekçi kitleler, ezilen halklar, kendilerini tüm kötülüklerden kurtaracak; daha ilkgünden yaşamlarında iyileştirme sağlayacak; aç çocuklarını doyurmalarını sağlayacak, banka ve tefeci borçlarından, devlet baskısından kurtaracak, vb vb. bir iktidar umuduyla devrime katılırlar. Tek sözcükle söylersek, işçi sınıfının ve emekçilerin iktidarı, emeğin iktidarı, halkın devrimci iktidarı için dövüşürler.

Şüphesiz bu, kısa, öz, emekçiler tarafından kolayca anlaşılabilir ve benimsenebilir bir program meselesidir.

Devrimin toplumsal güçlerinin büyük, yıkıcı enerjisi ancak bu büyük hedeflerle açığa çıkarılabilir.

Covid-19 Ve Ekonomik Krizin Boyutları

Dünya genelinde görülen Covid-19 virüsünün bir anda yayılması durumunda kırmızı alarmı geçen dünya ve IMF, tüm ülkelere yardım edeceğini duyurdu. Bu durumu öngören ülkeler tüm işletmeleri ve işçileri eve kapatarak virüsün yayılmasını önlemek amaçlı bir süre çalışma ve dışarı çıkma yasağını ön gördü. İtalya vergi gelirinin %3'ünü işçilere ve emekçilere vereceğini açıkladı ve dediğini de yaptı.

Peki dünya Covid-19 ile savaşırken Türkiye hangi konumda kaldı?... İşçiler ve emekçiler fabrikalara dolduruldu. Zenginler yatmakla meşgul iken işçiler hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etti. Peki işçilerin çalışması bir arada olması virüsü yaygınlaştırmayacak mıydı? Elbette yaygınlaştırdı.

İlk virüs vakalarında hızlı adımlar atarak virüsün yayılmasını önlemeye çalışan hükümet bunun gururuyla yanıp tutuşurken, fabrikalarda sıзан zehirle işçi ölümleri devam ediyordu. Covid-19'un başlamasıyla bitik ekonominin açığa çıkması, dinci faşist AKP'nin işini zorlaştırdı. Ekonomik krizin boy gösterdiği bir dönemde virüsün yayılması, bu ekonomik krizi tam anlamıyla ortaya koymuş oldu. Dinci-faşist AKP iktidarı ekonominin sorununu bizim olmayan savaşlara bağlarken, işçiler ise bu salgın günlerinde parasızlıktan ve kapitalizmin canı baskılarından intiharlara kadar süren bir döneme girmiş oldu.

İktidarın gücünü patronlardan aldığı bilmeyen kimse yoktur. Elbette öyle olacak. Sermayenin gücünü gücüne katmak ve oy potansiyelini yükseltmek için dinci faşist AKP iktidarı bunu yapmak zorunda, eli mahkum patronlara.

Krizin en ufak belirtisi saraya yansmazken, ağır faturalar gecekondularda yaşayan, hiç geliri olmayan yoksul işçilere kesildi. Ağır yaşam koşullarına ve virüse karşı savaşanlar, "sistem böyle geldi böyle gitmez" deyip örgütlenirken, bir kısım ise kapitalizmin açmış olduğu o ağır sonuçlara dayanamayanlar ise intiharlarla çözüm buluyordu. Bunun en net örneği Bursa'da... Çaycılık yapan bir esnaf valiliğin önünde "geçinemiyoruz" deyip de kendini yakmıştı. Dinci faşist AKP iktidarı bolluk içinde cirir atarken, esnaflara bu batık ekonominin yığınları arasında "ya bir yol bulacağız ya bir açacağız" demekten başka bir şey bırakmamışlardı.

Elbette sınıf bilinci olan işçiler komite ve konseyleri tartışırken, sınıfın kurtuluşu ve proletarya diktatörlüğü için devrimci bir mücadeleye veriyordu. Fabrikalarda, çalıştığımız her ortamda komitelerimizi kurup işçilerin örgütlenmesini ve mücadele içerisinde sınıfsal ve siyasal birikimini elde etmesini sağlayan komite ve konseyler İşçi Temsilcileri Konseyi ve Emeğin Gücü olarak attıkları ortak adımlar ve dayanışma ağı ile göstermiş oldular. Batık ekonominin çaresizliğini gizleyemeyen dinci faşist AKP iktidarı öfkесini halktan vergiler ve zamlarla çıkarıyordu. İşçilerin ise yapacağı tek şey sınıf mücadelesinin içinde örgütlenmek ve sınıf mücadelesi vermektir.

Bir İşçi

Düştü Düşecek!

den okumak büyük bir yanılgıdır. Dinci faşist iktidar her adımıyla "sandıkla gitmeyeceğini" apaçık ilan etmektedir. Bunu görmeyip hala sandıkta hesaplaşacağını düşünmek saflık derecesinde politik körlüktür.

Üçüncüsü, sermaye sınıfının

tüm partileri, kimi CHP'li isimlerin kurumsal olmayan tepkileri haricinde, tamamen sessizlikle bu saldırıları onaylamaktadır. Kimi ellerini ovuşturarak koltuk ve oy hesabı yapıyordu. Ama en nihayetinde hepsi, sistemin bekası için, bir "ayrık otu" olarak

HDP'ye yönelik saldırıyı en azından yanlış bulmamaktadır.

Saray'ın ardına dizilen tüm burjuva güçler, istisnasız hepsi, en başta Kürt halkı olmak üzere birleşik devrim güçlerinin yere serildiği bir koyu diktatörlüğü canı gönülden arzulamaktadır.

HDP'li dostlar başta olmak üzere devrimci demokratik kurum ve kişilere yönelik bu faşist saldırıları reddediyor, dostlarımızla dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyoruz.

Sistem güçsüzdür. 6 yıl önce RTE'nin Kobane için söylediği "düştü düşecek" sözü, tam da bu dinci faşist iktidar ve Türk tekeli kapitalizmi için söylenmesi gereken sözdür. Bütün saldırıları bu gerçeğin altını daha kalın çizgilerle çizmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Gezi'yi ve 6-8 Ekim'i unutmuyorlar. Ecel terleri döküyorlar her hatırlayışlarında. Ne var ki, korkunun ecele faydası yok. Saltanatları sallantıda, düştü düşecek!

25 Eylül 2020

Mücadele Birliği Platformu

Zenginler Kirletiyor

dünyayı ekonomik olarak kazananlara ayıran bir politikadan" kaynaklandığını söyleyerek "İklimе zarar veren SUV'ler ve sık uçuş için vergiler ilk adım olacaktır" diyor.

Oxfam'a göre Almanya'da, incelenen dönemde Almanya'nın CO2 emisyonlarının %26'sından en zengin %10 veya 8,3 milyon

insan sorumludur. 41.5 milyon insanla Alman nüfusunun beş katı olan yoksul yarısı, %29 ile sadece biraz daha fazla tüketti.

İklim değişikliğiyle mücadelede kaldırılacakları bir trafik, özellikle de hava trafiğidir. En büyük ikinci emisyon sürücüsü olan şehir SUV'ları...

Kalkınma örgütü Oxfam, New York'taki 75. BM Genel Kurulu genel tartışmasından önce bir rapor yayınlayarak zenginlerin daha fazla karbondioksit emisyonuna neden olduğunu açıkladı.

Araştırmaya göre, yoksul insanların 1990'dan 2015'e kadar CO2 emisyonlarının yalnızca %7'sinden sorumlu.

Ve dünya nüfusunun en zengin %1'i insanlığın daha yoksul yarısının bir araya getirdiğinin iki katından fazla iklimle zarar veren karbondioksit emisyonuna neden oluyor.

Rapor, iklim politikası için önemli olan ve emisyonların dünya çapında iki katına çıktığı 1990-2015 yıllarına odaklanıyor. Oxfam'ın raporuna göre en zengin %10 nüfus, (630 milyon) dönem boyunca CO2 emisyonlarının yarısından fazlasından (%52) sorumlu. En zengin %1 (63 milyon) tek başına %15 tüketirken, dünya nüfusunun daha yoksul yarısı yalnızca %7'sinden sorumlu.

Oxfam Almanya'da sosyal eşitsizlik uzmanı Ellen Ehmke, bunun "tüketim teşviklerine odaklanan, sürekli büyüme vaat eden ve

VALANLAR, YANLIŞLAR, YALANCILAR VE SAĞLIK EMEKÇİLERİ

Kenan Kızıl

Şu Tabipler Birliği ve hatta şu Sağlık Emekçileri Sendikası'na ne demeli? Yok bilmem kaç üyeleri, kaç doktor, kaç hemşire, kaç sağlık emekçisi koronadan ölmüş. Ne var yani ne olmuş! Bu, madencilerin göçüklerde ezilerek, su baskınlarında boğularak, yangınlarda diri diri yanarak ölmesi gibi; bu, işçilerin fabrika kazalarında ya da şantiyelerde çöken iskeleler yüzünden acılar içinde can vermesi gibi; bu, rantiyecilerce dere yatağına bile yapılmış evlerde yaşayanların sel sularıyla yok olup gitmesi gibi; bu askeri mayınlarla parça parça parçalanarak ölen Kürt çocukları gibi, bu zirhli araçların caddelerde canlara kıyması gibi, bu kadınların her gün kurşunlanarak, bıçaklanarak, boğazlanarak öldürülmesi gibi doğal! Kıyametler koparmanın manası yok; çünkü bu ülkede yaşamın fitratında ölmek var. Herkes de çenesini kapatarak, kuzu kuzu ölmesini bilecek!..

Korona! Aslında konuşmayı hiç istemediğimiz halde, şu "şer odakları" yüzünden sürekli konuşmak zorunda olduğumuz konu. Ama neyse ki bu defa içimizi karartacak bu konudan değil de, onunla birlikte gündeme daha da sık gelen şu "komplocu", "art niyetli", "terör yardakçısı", "bölücü", "vatan haini" ve tabii ki en yüksek mertebeli düşmanlaştırma kişisiyle sıfatlandıracağımız, "terörist" Tabipler Birliği hatta Sağlık Emekçileri Sendikası'ndan bahsedeceğiz. Daha doğrusu onların yaptıklarından.

Her fırsatta huzurumuzu bozuyorlar. Hem de yıllardır. Mesela on yıl önce tutup Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde bir araştırma yaparak bu topraklardaki en yüksek kanser oranının bu ilçede olduğunu ispatladılar; hatta bununla kalmayıp filtresiz fabrika bacalarının dumanlarının havayı, arıtmaz atık sularınında toprağı ve içme sularını zehirle doldurduğunu belgelediler. Bu rapora göre, emziren annelerin sütünde olması gerekenden kat be kat fazla demir, hiç olmaması gereken kurşun ve birçok kimyasal toksin vardı. İyi de ne olmuş, toksin varsa var; altı üstü bebekler ölecek, altı üstü körpeçik, masum, hiç lekesiz bebekler!.. Fabrikaları kapatsak ya da üç beş beş beş için milyonlar harcayarak bacalara filtreler atık sulara arıtma tesisatı mı yapacağız!? Hem üzülmemize gerek yok ki; zira bebekler ölüncü direk cennete gidiyor. Tabipler Birliği'nin tek amacı, ortalığı karıştırmak. Hepsini "vatan haini!"

Bu Tabipler Birliği ve SES'in üyelerinin çoğu zaten solcu, Kürt hatta içlerinde düpedüz komünist olanlar bile var! Ne bekliyoruz ki, tabii ki ortalığı karıştıracaklar. Neymiş, koronadan resmi rakamlarla belirtilenden çok daha fazla insan ölmüş. Ne yani gerçeği bilince milletin eline ne geçiyor; sanki gerçeği bilince ölmececek miyiz. Fakat bunların niyeti başka; sırf moralimizi bozmak ve "uçuşa geçen ekonomimizi" çökertmek için yapıyorlar. "Bozguncu" hepsi, hepsi "terörist" işte!.. Ayrıca hem SES'in hem de Tabipler Birliği'nin üyelerinin çoğu kadın. "Kız çocuklarını okutunca" işte böyle solcu asi "terörist" olup çıkıyorlar. Oysa on döndünde evlendirsek evde oturup çocuk yapıp, kocalarına hizmet etseler kötü mü olurdu!..

Ayrıca, kutsal liderimiz halk paniklemesin diye bilerek rakamların düşük gösterilmesini emretmiş olamaz mı? Her şeyin altında bir art niyet neden arıyorlar ki. Halk öfkelenerek ayaklanıp devrim yapsa daha mı iyi? İyi niyetle yalan söylemenin neresi kötü; ama yok ille de kötü taraftan bakılacak. Oysa bakın liderlerimiz nasıl da çok çalışıyorlar. Gidip ta Çin'den aşı getirdiler, üstelik bizim için. Üstelik neredeyse sıfır, üstelik neredeyse hiç denememiş! Şimdi de Avrupa'dan aşılari getiriyorlar. Eğer bu liderlerimiz olmasaydı bunca aşı önce fareler üzerinde denenecek ve ziyan edilecekti. Hadi buna da eleştirecek bir şey bulun!

Belki veya kuvvetle muhtemeldir ki buraya kadar yazılanlara itiraz edilecek ve birkaç faşist dışında kimsenin böyle düşünmediği ileri sürülecektir. Tamam o halde bu itirazı kabul ediyoruz. Peki şimdi ne olacak, bir yalana, yalan olduğun bile inananların kendilerine karşı ne derece dürüst olduklarını sorgulamalarını mı bekleyeceğiz? Ya da daha önemlisi; bu yalana, bu yalanlara inanmamızı söylen o sahtekar çetesi o, can düşmanlarımızı karşı ne yapacağımızı konuşacak mıyız? Evet! Demek çok tehlikeli olacağı için biz tüm bu berbat, acınası durumumuzun bilincinde olduğumuz halde tüm öfkemizi "bölücü" hekimlere yansıtmayı seçebilir miyiz?

Neden olmasın! Ne zaman bir şeyler olsa çıkıp doğruları söylüyorlar. Bu sinir bozucu! Hele de bunu faşizmin kurumsallaştığı bir yerde, doğrularla ve bir bedel ödemediğimizden habersizmişçesine yapıyorlar mı, işte o an gerçeğin tokadıyla korkaklığımız tesicillenmiş oluyor.

Oysa her şey ne kadarda güzel ayarlanmıştı. Pandemi boyunca kapitalist çarklar döndü (ve dönüyor). İşçiler yan yana çalışırken koronaya yakalanarak can verdi (ve veriyor; ama hala ayaklanmıyorlar!) Üstelik zenginler azalarak daha da zenginleşirken, fakirler çoğalarak daha da fakirleşti. Faşistlerin hakkını teslim edelim: Ne güzel ölüm sayısı 15-16'ya kadar düşürülmüş ve biz de rakamların yalan söylemeyeceğine inanmak istemiştik. Öyle ya, siz hiç 10 gibi davranan 9, 15 numarası yapan 118 gördünüz mü?

Ne güzel bir algı yönetimi vardı. Ölüler sessiz sedasız siyah siyah poşetlere konuyor; kara kara çukurlara gizli gizli gömülüyordu. Hem de hepimizin gözlerinin önünde. Sonra bu hekimler ve sağlık emekçileri çıkıp "rakamların yalan söylediğini" açıklayarak ispatladılar. Meğer faşistlerin iki çarpı ikisi dört etmişiymiş. Meğer gizli gizli siyah poşetler de kara kara çukurlara "zatürreden", "diş iltihabından" ya da ne bileyim "turnak batmasından" gömülüyormuş. Biz basbayağı enfekte olmuş koronali ölümlerdeymişiz! Ey "şer odağı", "terörist" hekimler ve sağlık emekçileri niye uyardırıyorunuz bizi bu ölüm uykusundan. Neden cabalıyorunuz! Hem de "böylesine günlerde, tanımlı imkansız bu suskuyla ölenler yaşamayı ne kadar hak ediyor ki; dövüşmek varken böylesine susanlara ne denir ki!..." bile demeden!..

Çünkü; Umud var! Susan yüreklere inat, boyun eğen bilinçlere inat! Umud var umud; asi ve her yanlış bilimle, zekayla insana dair güzel olan ne varsa hepsiyle kafa tutan!..

Belki Duyarsınız umutla karşı çıkanların sesini. "Hayat denilen kavgaya" girip "çelik adımlarla yürüyenleri". Usulanmaz yüreklerin 200 yıllık susmayan marşını: "Uyan artık uykudan uyan ey esirler dünyası!"

Ya da Duymazdan gelir ölürsünüz, siyah siyah poşetlere, kara kara çukurlara, gizli gizli definlere! Yani ya ölmeye devam ya dövüşenlere selam.

Kalpleri, doktor Ernesto Che Guavera gibi umutla, inançla isyanla çarpan her bir sağlık emekçisine selam olsun!

"#Sesimizi duyan var mı? Ölüyoruz" Tabipler Birliği 20 Eylül tarihli paylaşımı...

"Dünyayı Taşıyoruz Hakkımızı Alacağız!"

Karayollarında yük ve yolcu taşıyan şoförler ağır çalışma koşulları nedeniyle sağlıklarını yitiyor, çalışma yaşamında ağır sorumluluklar ve cezalarla da karşılaşılıyor. Bazen bu ağır çalışma koşulları kazalar ve ölümlere neden oluyor.

Ömürleri yollarda geçen şoförler, insanca koşullarda çalışabilmek için yıllarca pek çok deneyim yaşamış ve bu koşulların ancak örgütlenerek çözüleceğini görmüşler.

İş kollarındaki dernek, sendika vb deneyimlerle örgütlenerek, dünyanın yükünü taşıyan tüm şoförlerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadeleye başlamışlar. Yük ve yolcu taşımacılığı yapan şoförlerin sorunlarını konuşabileceği, çözümünü için mücadele edeceği bir sendikada bir araya gelen 46 şoför, Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası'nı kurmak için yola çıkmışlar.

Gerekli çalışma ve başvurularını yapan emekçiler, bugünlerde başvurularına cevap almayı bekliyorlar. Başvurunun cevabı geleceğünce, onlar Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası Girişimi olarak mücadeleyi yürütüyorlar.

Kimisi şehirler arasında otobüslerle yolcu taşıyor, kimisi büyük şehirlerin kalabalığı ve trafik keşmekeşinde inen-binen binlerce insanı getirip götürüyor. Kimisi kamyona, kimisi TIR'la bir şehirden diğere, bir ülkeden başka bir ülkeye gıdadan, ev eşyasına, makinesinden tehlikeli maddesine yüzlerce çeşit yük taşıyorlar. İşleri farklı farklı görünse de pek çok sorunları ortak ve artık yaşamdan bezdiren, kendi deyimleriyle 'insanlık çıkararı' bu koşulları değiştirmek için yola çıktılar.

Ve 15 Eylül günü, bu ortak sorunların çözümü için yasal düzenlemelerin yapılması talebiyle, Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası Girişimi olarak Karaköy'de İstanbul Çalışma İl Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak, gerekli yasal düzenleme-

lerin yapılması talebini içeren dilekçeyi kuruma verdiler.

Karayolları emekçileri basın açıklamasında, yaşanan trafik kazalarına ait fotoğraflar ve "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz! Dünyayı Taşıyoruz Hakkımızı Alacağız" dövizleri taşıdılar.

Basın açıklamasına İstanbul ve İzmir'den Emeğin Gücü Derneği ve İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) üyesi işçiler de destek verdiler.

Basın açıklamasını Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası Girişimi adına Başkan Tufan Erdem yaptı.

"Yorgunluk ve Uykusuzluk Kazalara Neden Oluyor"

Sendika Girişimi olarak karayoluyla yolcu ve yük taşımacılığında çalışan emekçilerin çalışma şartlarının geliştirilmesi ve iyileştirilmesi için çaba sarf etmekte olduklarını; karayolu trafiğinin güvenliğini artırmaya yönelik çözümler aramakta; ilgili kurum ve kuruluşlarla koordineli olarak çalışmalar yürüttüklerini aktaran Erdem, "Bir çok meslektaşımız yeteri kadar dinlenmeden çalışmakta, aşırı yorgunluk ve uykusuzluk sebebi-

le kazalar oluşmakta" dedi.

Taşımacılık işinin tehlikeli ve çok tehlikeli sınıfta yer aldığı ve taşımacılığın nitelikli iş gücü gerektirdiğini dikkat çeken Erdem, yaşam kalitesini iyileştirmek amacıyla, çalışanların ülkenin ekonomik koşullarını dikkate alarak her altı ayda bir asgari ücret tarifesini yayınlacaklarını da belirtti.

Bir çok taşımacılık şirketinin araç bakımı, şoförlerin sağlıklı bir şekilde aracı kullanabileceği şartların sağlanması gibi sorumluluklarını yerine getirmemesi nedeniyle kazalar yaşandığını belirten Erdem, medyanın kaza haberinde araç plakasını, şoförün ismini verirken şirketlerin isimlerinden ise hiç bahsedilmediğini, bu nedenle de şirketin ihmallerine devam etmesine neden olduğunu da ifade etti.

"Ömrümüz yollarda geçiyor, yollarda çalışırken ölmek istemiyoruz" diyen Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası Girişimi üyeleri, insanca çalışma koşulları ve insanca bir yaşam için mücadelesini "Dünyayı Taşıyoruz Hakkımızı Alacağız" şiarıyla sürdürceklerini belirterek basın açıklamasını sonlandırdılar.

"Yönetemiyorsunuz! Ölüyoruz!"

Pandemi en çok onları vurdu... Bu salgının "kahramanı" oldular ilk önce... Ailelerini dahi göremeyen, düğünlerini erteleyen, gecelerini gündüzlerine katıp çalışan sağlık emekçileri, çok kısa süre içinde alımlanmaktan yine şiddete uğramaya, ikamet edecek yer bulamamaya, toplu taşımalarda itilip kakılmaya başladılar.

Ve virüse en fazla maruz kalan, yaşam kurtarmak için yaşamlarını hiçe sayan hekimler seslerini yükseltmeye, haklarını aramaya başladıklarında ilk söylenen, "TTB Kapatılsın" oldu.

İktidarın çizmeye çalıştığı "virüse karşı başarıda destan yazılan" toz pembe tablo ile virüs yayılma hızını daha da artırdı. Önlemlerin sadece maske-mesafe-temizlik ile sınırlandırıldığı ülkede tehlikenin kalmadığını düşünen halk da, yönetim aygıtı kadar rahat davranmaya başladı. Durumun tehlikesini ortaya koyan, önlemler alınmasını isteyen, ne şartlar altında çalıştıklarını sürekli anlatmaya çalışan sağlık emekçileri, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de artık sokağa çıktılar ve "Ölüyoruz" dediler.

İstanbul Tabip Odası'ndan hekimler 15 Eylül günü "Yönetemiyorsunuz! Ölüyor Tükeniyoruz!" sloganıyla eylemler yaparak, hemen hemen her il ve hastanede devletin pandemi sürecindeki uygulamalarını protesto ettiler.

Hekimler pek çok yerde açıklama öncesinde pandemiden korunmak için kullandıkları tulumları giyerek "Arkadaşlar her gün bunları giyip çıkarmak zorundayız. Yaşadığımız sıkıntıyı görün" dediler. Özellikle gözlük kullanan hekimlerin ayrıca siperlik ve koruyucu gözlük takmada yaşadıkları sıkıntılar kameralara yansdı.

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi önünden Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi önüne yürümek isteyen hekimlere polis izin verilmedi. Hekimler

Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi önünde yaptılar açıklamalarını.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof.Dr. Pınar Saip yaptığı konuşmasında "Bugün bütün ülkede Türk Tabipler Birliği'nin çağrısı olarak, yoğun bakımlardaki ciddi artışlar, halk sağlığı probleminin artması sağlık çalışanlarında hastalığın giderek yayılması, hekimlerin hastalarının ölmesi bütün bunlar bizi dikkatleri yeniden gündeme getirme gerekliliğini hissettirdi" dedi.

Bütün ülkede Tabip Odaları ve TTB olarak bir araya geldiklerini ve sembolik eylemler yaptıklarını söyleyen Saip, tamamen sembolik anlamda sağlık çalışanlarının çekmiş olduğu sıkıntıları hem vatandaşlara, yetkililere iletmek istediklerini belirtti.

Sağlık çalışanları için motivasyona ciddi bir ihtiyaç olduğunu, giderek emeklilik taleplerinin yükseldiğini ve sağlık çalışanlarında hastalığın gitkçe artmakta olduğunu vurgulayan Saip, "Bu tükenmenin önüne geçmek için motivasyona ciddi bir ihtiyaç vardır. Hastanelerde hastalar giderek yığılmaktadır. Bu nedenle yetkilileri özellikle ölmek için motivasyona ciddi bir ihtiyaç vardır. Hastanelerde hastalar giderek yığılmaktadır. Bu nedenle yetkilileri özellikle ölmek için motivasyona ciddi bir ihtiyaç vardır."

Covid-19 salgını sürecinin bilimsel yöntem, şeffaf veri ve ilgili tüm kesimlerin katılımı ile etkin ve koordineli bir anlayışla yönetilmesini, Sağlık Bakanlığının başta TTB olmak üzere bütün sağlık meslek odaları, sağlık sendikası ve dernekleri ile birlikte "Covid-19 işbirliği ve ortak çalışma meclisi" oluşturmasını talep eden Kılıç, hiçbir salgının vatandaşların bireysel çabalarıyla önlenemeyeceğini, bireysel tedbirlerin merkezi ve kapsamlı bir irade ve güven verici kararlarla birlikte uygulandığında anlamlı olacağını vurguladı.

Kılıç, "Koruyucu hekimlik-sağlık hizmetlerinin öncelenmesi geçmişte kalmış bir nostalji değil, bugünün ve geleceğin sağlık perspektifidir. İlk adım olarak birinci basamak sağlık hizmetlerinin ka-

duğunu söyledi.

Bugün Haseki'ye kadar bir yürüyüş gerçekleştirmeyi planladıklarını, fakat sembolik bir yürüyüşe dahi izin verilmediğini belirtti.

Basın metnini ise İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Güray Kılıç okudu.

Suçu vatandaşa, yükü hekimlere ve sağlık çalışanlarına yıkanların tarihsel sorumluluklarını yılmadan her gün hatırlatmaya devam edeceklerini söyleyerek sözlerine başlayan Kılıç, "Sadece hekimler ve sağlık çalışanları değil, babalarımız, annelerimiz, kardeşlerimiz ölüyor. Daha çok olduğunu bildiğimiz ama resmi-

musal bir perspektifle yeniden düzenlenmesini, Aile Sağlığı Merkezleri'nin varlığı ve çalışanları ile birlikte kamu sağlık merkezi olarak tanımlanmasını ve acil olarak tüm ASM binalarının kamu eli ile temini ve onarımı ile ek sağlık personel ataması yapılmasını istiyoruz" dedi.

Salgının yaygınlaştığı ve uzun sürecinin yadsınamaz hale geldiği bir dönemde hekimler ve sağlık çalışanlarının çalışma sürelerinin 6 saate indirilmesini istediklerini belirten Kılıç, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Bu adımları atmayanların, Covid-19 salgını ile mücadeleyi gerçekler üzerinden, olağandışı-

olarak açıklanan rakamlarla dahi her gün 50 yurtaşımız, önlenebilir bir hastalık olan Covid-19'dan hayatını kaybediyor" dedi.

Covid-19 salgını sürecinin bilimsel yöntem, şeffaf veri ve ilgili tüm kesimlerin katılımı ile etkin ve koordineli bir anlayışla yönetilmesini, Sağlık Bakanlığının başta TTB olmak üzere bütün sağlık meslek odaları, sağlık sendikası ve dernekleri ile birlikte "Covid-19 işbirliği ve ortak çalışma meclisi" oluşturmasını talep eden Kılıç, hiçbir salgının vatandaşların bireysel çabalarıyla önlenemeyeceğini, bireysel tedbirlerin merkezi ve kapsamlı bir irade ve güven verici kararlarla birlikte uygulandığında anlamlı olacağını vurguladı.

Kılıç, "Koruyucu hekimlik-sağlık hizmetlerinin öncelenmesi geçmişte kalmış bir nostalji değil, bugünün ve geleceğin sağlık perspektifidir. İlk adım olarak birinci basamak sağlık hizmetlerinin ka-

durum tanımlı ve bir seferberlik ruhuyla karşılamayanların; suçu vatandaşa, yükü hekimlere ve sağlık çalışanlarına yıkanların tarihsel sorumluluğunu her gün ama her gün hatırlatacağımızı buradan ilan ediyoruz. Covid-19 salgını mücadelesinde başarı; akıl ve bilim esas alınarak, gerçekleri konuşarak, fiyasyon ve test süreçlerini çok iyi yöneterek, tedavi ortamları iyileştirip, sağlık çalışanlarını motive ederek sağlanabilir. Salgının yaygınlaştığı, 8 günde 8 hekimin hayatını kaybettiği, herkesin kendisi ve bütün yakınları için sürekli tedirgin olduğu bir süreçte herhangi bir başarıdan söz edilemez."

Hekimler her fırsatta Covid-19'a ilişkin uyarılarını ve taleplerini dile getireceklerini belirterek basın açıklamasını sonlandırdılar.

Hekimler, üç gün boyunca siyah kurdele tatarak, covid-19 kaynaklı ölümleri protesto etti.

"İş Cinayetlerine, İrkçi Saldırlara Karşı Örgütlenelim"

DİSK Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi işçiler son iş cinayetleri ve son dönemde sıklıkla yaşanan ırkçı saldırılara karşı 17 Eylül günü Kadıköy'de Beşiktaş-Kadıköy İskele Meydanı'nda basın açıklaması yaptılar.

"İş Cinayetleri Fitrat, İrkçi Saldırlar Münferit Değildir İş Cinayetlerine ve İrkçi Saldırlara Karşı Örgütlenelim" pankartı açılan eyleme DİSK'e bağlı sendikaların yönetici ve üyeleri, İşçi Temsilcileri Konseyi, Emeğin Gücü Derneği üyeleri de katıldı.

"Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "İşçiye Uzanan Eller Kırılın", "Çarklar Dönüyor İşçiler Ölüyor", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "İşçilerin Birliği Semmaye Yenecek" sloganları atılan eylemde pandemi sürecinde başta sağlık çalışanları olmak üzere hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulunuldu. Ayrıca Türk Tabipler Birliği'nin devletin pandemi sürecindeki politikalarını protesto eyleminin de desteklediği belirtildi.

Basın açıklamasını Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Sekreteri Cem Karasoy okudu.

"Bizler gece gündüz çalışan, üreten işçileriz. Dünyayı yaratan ellerimizden tanırız birbirimizi. Dillerimiz, milletlerimiz, cinsiyetlerimiz farklı olsa da aynı işyerinde omuz omuza beraber çalışır, emeğimiz ve alınlarımız için birlikte mücadele ederiz. Tüm dünyada kaderimiz ortaktır bizim. Az veya çok hepimiz egemenler tarafından sömürülürüz. Patronların kâr hırsından dolayı iş cinayetlerinde yaşamımızı yitiririz" diyerek sözlerine başlayan Karasoy, "İşçinin yaşam hakkı 21. yüzyılda bile birilerinin cebine daha fazla para girsin diye yok sayılıyor" dedi.

İŞİG ile ilgili yasaların hep kağıt üzerinde kaldığını, ülkeyi yö-

netenlerin, iş cinayetlerini "fitrat", "kader" olarak tanımladığını belirten Karasoy, bundan güç alan patronların iş cinayetleri ve iş kazaları sonucunda caydırıcı cezaların verilmeyeceğini bildikleri için işyerlerinde işçilerin hayatlarını korumak için gerekli önlemleri almadığını söyledi.

Covid-19 salgını ile birlikte işçilerin hayatının sömürücü iktidarlar tarafından ne kadar önemsiz görüldüğünün bir kez daha ortaya çıktığını ifade eden Karasoy, iktidarın halkı evde kalmaya çağırarak pandemiye karşı mücadeleyi toplumsal sorumluluktan çıkardığını, pandemi ile mücadeleyi bireysel önlemlere

indirgediğini belirtti.

"İçinde yaşadığımız bu sistemde eğer bir emekçiyseñiz sömürüyle haksızlıkla boğuşuyorsunuz demektir. Ama egemen ulustan veya anlayıştan farklı bir kimliğe sahip bir emekçiyseñiz işte o zaman size yapılan sömürü ve haksızlık da katmerleşmeye başlar. Yani bu ülkede eğer Kürt, Arap, Ermeni, Alevi, Kadın gibi egemen anlayıştan farklı bir kimliğiniz varsa size yönelik saldırının şiddeti de artarak devam eder" diyen Karasoy, iş cinayetlerini "fitrat" olarak nitelendirenlerin, ırkçı saldırıların da münferit olarak ifade ettiğini ve sonucunda emekçilere hep ölüm düştüğünü söyledi.

Ulusal, etnik ya da cinsiyet ayrımı yapmadan tüm emekçilerin barışın hakim olduğu bir ortamda eşit, özgür ve insanca yaşama hakkı olduğunu vurgulayan Karasoy sözlerini "Gün iş cinayetlerine, ırkçı saldırılara, sömürüye, adaletsizliğe ses çıkarma günüdür. Gün eşitlik, özgürlük, adalet, demokrasi ve barış için mücadele etme günüdür. Tüm demokrasi güçlerini bu temelde mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz" diyerek tamamladı.

"Ankara'ya Yürüyeceğiz"

Bağımsız Maden İş Sendikası'nda örgütlenerek haklarını arayan işçiler iş durdurunca, patronlar da kurallara "iyi niyet ve ahlak kuralına uymadıkları" gerekçesiyle 29. maddeden işten atmıştı... Cenne ve Seba maden işçileri de bunun üzerine ardi ardına eyleme başladılar.

14 Eylül günü, Cenne Madencilik işçilerinin 15; Seba Madencilik işçilerinin 9. eylem gününde madenciler, Ermenek Kent Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptılar, ardından patron Fehmi Özbey'in ikamet ettiği Prestij Rezidans önüne gittiler.

Saat 10.00'da Kent Meydanı'na gelen işçilerin ellerinde dövizleri, başlarında baretleri, yanlarında aileleri ve çocukları vardı.

"Hakkımızı almaya kadar, sonuna kadar direneceğiz" diyen maden işçileri, "Alınmadan akan ter ve ona karışan kömür karası benim yüzümün kremi budur" diye anlatıyor kendisini, yaşamını ve mücadelesini... Maden işçilerinin yaşamlarına Soma'dan bu yana çok yakından aşinayız.. Ve elbet ailelerinin kaderlerine... İşçilerin eyleminden en akılda kalan ve sosyal medyada dolaşp duran çığlık bir madencinin eşine ait. "Parmağımdaki alyansı bir yağa, bir çaya, bir tuza verdim. Allah onu bir dilim ekmeğe muhtaç etsin"... Sırf bu sözler bile ailelerin yaşadıkları sorunları bir parça da olsa anlatmaya yetiyor.

Madenciler ve aileleri Ermenek'ten, patronları Özbeylerin Konya'da yaşadığı Prestij Rezidans önüne hareket ettiler. İşçiler, Konya girişinde uzun süre bekletildikten

sonra şehre girebildiler. Saat 16.00'da burada da açıklama yapan işçiler, çözüm olmazsa mücadelelerini Ankara'ya taşıyacaklarını duyurdular. "Ermenek maden işçilerinin hakları ödenmez ise 1 Ekim'de başlatacağımız Ermenek Ankara Madencinin Hak Yürüyüşü'yle özgürlük hakkımızı kullanacağız" diyen Bağımsız Maden İş Sendikası, Soma maden işçileriyle 33 gün, gece gündüz kırkağaç'ta eylem yaparak kazandıklarını hatırlattı.

"Madencinin hakkını gaspedenin yakasını bırakmayacağız", "Özbey şaşırma sabrımızı taşıma" diyen Ermenekli Madenciler, buradan yine Özbeylere ait Özbey Yem Fabrikası önüne geçtiler ve "Patron Hatem Özbey hiçbir yere kaçamayacaksın. İki elimiz yakanda. Madenciler artık yalnız, çaresiz değil" dediler.

Maden işçileri eylemlerinin 20. gününde bir açıklama yaparak "Ermenek Maden İşçileri Meclisi Toplantısı"nda alınan beş maddelik karar ve talepleri sıraladı.

*Maaşlarımız ve tazminatlarımız eksiksiz yatırılacak.

*İşçi sağlığı ve iş güvenliği (İŞİG) kurallarına uygun çalışma ortamı sağlanacak.

*Sendika ile toplu sözleşme yapılacak.

*İşten çıkarılan madenciler işe geri alınacak.

*Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) kesintisi sorunu çözülecek.

Taleplerin karşılanmaması halinde işbaşı yapmayacaklarını söyleyen madenciler, ücretlerini ve haklarını almaya kararlı olduklarını ve 1 Ekim'de Ankara'ya yürüyüş başlatacaklarını söylediler.

Tempo İşçileri Kazandı

Batman'da Tempo Çağrı Merkezi'nde çalışan işçilere usulsüz anket yaptıran yöneticiler 28 işçiyi 25/2 madde ile işten çıkarmışlardı.

Batman'da imza kampanyası düzenlemeleri ve eylem yapmaları valilik kararıyla engellenen işçiler, İşçi Temsilcileri Konseyi ve Emeğin Gücü ile irtibata geçmelerinin ardından eylemlerini İstanbul'da şirket genel merkezi önünde yapmaya başlamıştı.

Tempo Çağrı Merkezi ve işçiler arasında yapılan görüşmeler sonucu işçilerin işe iadesi kararı alındığı öğrenildi.

Tempo Çağrı Merkezi 18 Eylül'de yaptığı açıklamada "kurumumuz bazı çalışanları haksız yere işten çıkarmakla gündeme gelmiştir. Bu durumu açıklığa kavuşturmak üzere işten çıkarılan Yunus Emre Yıldız'ın görüşme talebine olumlu yanıt verilmiştir" diyerek "Yapılan değerlendirmede usulsüz

anket nedeniyle iş akılları feshedilen çalışanlara, işe iade olanağı sunulmasına karar verilmiştir" dedi.

İşçileri haksız yere işten atan patronlar, işçilerin işe geri alınmasını iki şarta bağlayarak kabul etti. "İş Etiği Eğitimi" almaları ve GETEM bünyesinde (Boğaziçi Üniversitesi Görme Engelliler Teknoloji ve Eğitim Laboratuvarı) görme engelliler için 2 ay gönüllü olarak kitap seslendirme hizmeti vermeleri...

Novares'te Grev Ve Kazanım

Petrol-İş Gebze Şubesinin örgütlü olduğu Novares'te toplu iş sözleşmesi, görüşmeleri senenin başında başlamıştı. Pandemi sürecinin de etkisiyle uzayan sözleşme sürecinde son gelinen noktada işçiler, 1125 lira seyyanen zam isterken, patron 650 lira telif etti. Düşük ücreti kabul etmeyen işçiler 21 Eylül sabahı greve çıktı.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Süleyman Akyüz "1 Ocak 2020-31 Aralık 2021 tarihlerini kapsayacak toplu iş sözleşmesinin müzakere süreci maalesef anlaşmazlıkla sonuçlandı. Ücret ve 3'lü pakette anlaşmazlık var. Amacımız grev değil, ama grev hakları için araçtır. An itibarıyla bizim istediğimiz ücretle işverenin telif ettiği ücret arasındaki fark 2000 TL'ye kadar indi. Bunun yüzdelik karşılığı da %5'tir. Sosyal pakette ise anlaşmazlık giderildi, sorun çözüldü. Dün akşam (20 Eylül) Petrol İş Sendikası genel merkezindeki toplantı sabaha karşı 04.00'da sonuçlandı, yine anlaşamadık ve bu sabah 09.00 itibarıyla greve çıkacağımızı kesinleştirdik.

"Ancak görüşmeye saat farkı dolayısıyla Novares'in Fransa'daki merkezi dahil olmuştur. An itibarıyla ben ve genel merkezden arkadaşlarımız Novares'te sendika temsilciğimde beklemeyiz. Buradaki yönetim ile Fransa'nın görüşmelerini Novares çalışanları bah-

çede bekliyor. Pratikte üretim durdu, ama grev tam anlamıyla fiilen başlamadı. Dileriz Fransa görüşmesi olumlu sonuçlanır ve üretime geçeriz. Öte yandan ücret kademelerinde de iyileştirme yapılacak, bu da %2.8'lik bir fark, dileriz bu da çözüme kavuşacaktır" dedi.

İşçilerle oluşturdukları işyeri komitesi ile sözleşme taslağını hazırladıklarını belirten Novares İşyeri Baştemsilcisi Sinan Karataş, "Pandemi sürecinin etkisiyle taslaktaki taleplerimiz 9 aydır konuşuluyor. Biz 9 aylık süre içerisinde çokça fedakarlık yaptık. Sürecin kilitlenmesiyle grevimizi başlattık. Grevimiz işçi sınıfına hayırlı olsun" dedi.

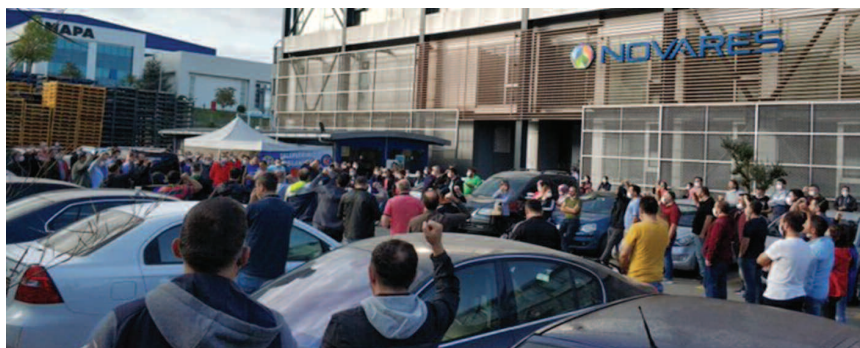
Novares İşçileri Kazandı

Novares işçilerinin grevi kazanımla sonuçlandı, işçi ücretlerine %25 zam yapıldı. Ve bazı yeni sosyal haklar sözleşmeye eklendi.

Grev pankartı asarak fabrika bahçesine kurdukları grev çadırında bekleyen Novares işçilerinin grevi, ikinci gününde kazanımla sonuçlandı.

İşçilerin ücretlerine seyyanen 1000 lira zam yapıldı. %25'e tekabül eden bu zam oranı, sosyal haklar dahil edildiğinde %27'yi buluyor. Ücretleri alt skalada olan işçilere ise ekstra %4 oranında zam yapıldı.

Ayrıca sözleşmeye ana sınıfta çocukları olan işçiler için ödenek, işçilerin birinci derecede yakınlarının hastane işlemlerinde işçilerin idari izinli sayılması, Tamamlayıcı sağlık sigortası ve 8 Mart'ta fabrikada bir etkinlik düzenlenmesi de, sözleşmede ilk defa yer alan maddeler oldu.

"SİYASAL İSLAM"IN SONU MU?

Ali Varol Günel

Konu oldukça kapsamlı ele almayı gerektiriyor; ancak biz burada belli başlı yönlerine değinmekle ve daha çok da Türkiye'deki durumu gözden geçirmekle yetineceğiz.

Aslında "siyasal islam"ın ne olup olmadığı, dahası böyle bir kavramlaştırmaya gidilip gidilemeyeceği Türkiye'de uzun yıllar tartışıldı. En son AKP kurucularından Abdullah Gül'ün kendisiyle yapılan bir röportajda siyasal islamın tüm dünyada çöktüğünü söyleyerek "Biz bunu görüp paradigmadan kopuşu gerçekleştirmiştik, ama sürdürülemedi" demesinden sonra konu yeniden gündeme gelmeye başladı.

Paradigmadan nasıl ve ne ölçüde kopulduğu ayrı bir tartışma konusu; ama A.Gül, bugünkü AKP'nin "siyasal islam" geleneğinden geldiğini kabul etmiş oluyor, ki zaten bunu herkes biliyor. Bugün siyasi iktidara yakınlığıyla bilinen, hatta RTE'nin akıl hocalarından biri kabul edilen Yeni Şafak gazetesi yazarlarından Hayrettin Karaman 27 Nisan 2017 tarihli köşe yazısında "siyasal islam" adlandırmasına karşı çıkıyor; gerekçesi de "bir tek İslam" olduğu... "İslam' teori ve inanç olarak siyasetten ayırmak mümkün değildir. Bazı müslümanlar siyasi hayatın da islama göre düzenlenmesini ve yürütülmesini ister; bunun için örgütlenir ve faaliyet gösterirlerse bunlara 'siyasi müslüman' ve bunların dinlerine de 'siyasi islam' demek doğru olmaz..." diyor. "Bir tek islam"ın tam anlamıyla uygulanmamasına güç ilişkilerine bağlı olduğunu söylüyor.

Aslında "siyasal islam" denilen şey dönemin siyasal enstrümanlarını (parti, dernek, parlamento vb) kullanarak iktidara gelmeyi ve sonrasında da toplum yaşamını şeriat kurallarına göre düzenlemeyi ifade ediyor. İŞİD, Hizbullah vb ile arasındaki tek fark, iktidara gelmek ve geldikten sonra islami yaşayış kurallarını oturtmak için kullanılan yöntemlerdir. Birinciler (Müslüman Kardeşler, AKP vb) daha tedrici yani sürece yayılmış yöntemleri tercih ediyorlar. İkinciler (İŞİD, Hizbullah vb) daha fundemantalist (köktendinci) ve daha radikal (köktenci) yöntemleri tercih ediyorlar...

Tabii her iki kesimin de amaçlarına ulaşmak için sermaye desteğine ihtiyacı var; çünkü tek-elci kapitalizm döneminde sermayenin desteği olmadan bu tür hiçbir parti, dernek vb'nin ayakta kalma şansı yok. Eğer Türkiye'de 1990'lı yılların sonunda emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik tam ilhak politikası olmasaydı, AKP bu dönemde palazlanan terdük zincirlerine eklenemeyeydi; inşaat sektöründe ortaya çıkan geniş rant havuzuna boylu boyunca dalmasaydı bugünlere gelmesi mümkün olmayacaktı. Bugün elde ettikleri "güç"ü onların örgütlenme yeteneğine, çalışma tarzlarına vb bağlamak en büyük yanlış olacaktır. ABD ve AB emperyalizminin, çok uluslu şirketlerin desteği olmasaydı AKP'nin değil 20 yıl, 1 gün bile ayakta kalması mümkün olamazdı. Bu yıllar boyunca üzerinde durdukları tabanlarını ihya edebilmek için "rant, rant ve yine rant" ilkesine sıkı sıkı sarıldılar.

Siyaseten oldukça pragmatist bir hat izlediler. Ekonomik ve siyasi krizin, uzun süredir devam eden iç savaşın diğer partilerde vb yarattığı yıkıcı tahribatı değerlendirerek, "değişim", "yenilik" mesajları verdiler; kendilerini onlardan azade bir konumda oldukları gibi lanse ettiler. Ve gelinen aşamada yine sermayenin desteği ile ayakta durmaya çalışıyorlar. O yıllara göre devlet merkezine biraz daha fazla çöreklandiler; büyük sermaye gruplarının desteğini biraz daha fazla aldılar. Ama aynı zamanda toplumda büyük bir kutuplaşma da yarattılar. Grevleri vb yasaklayarak sermayenin yüreyne su serperlerken örneğin pandemi sürecinde işçi ve emekçileri çalışarak ölmeye zorlayarak büyük bir tepki ve öfkeyi üzerlerine çektiler.

Paradigmalarının değişmediği açık. Özellikle liberal budalalar "AKP'nin başlangıç ilkelerine/fabrika ayarlarına dönmeye gerektiği" lapasını sık sık ısıtıp ortaya sürüyorlar; ama işçi ve emekçilerin, yoksul Kürt Halkı ve Alevilerin, emekçi kadınların ve gençlerin gözünde artık onlar "siyasal islam" olarak vb de ifade edilmiyor, doğrudan doğruya "dinci faşizm" olarak adlandırılıyorlar. Doğru kavramlaştırmaların bu olduğu, bugün tekelin açık terörist diktatörlüğü dinci bir formda sürdürdüğü artık herkesin malumu.

Bu "siyasal islam"ın sonu anlamına geliyor mu? Hayır; ama işleri artık eski tarzda yürütemedikleri, yürütemeyecekleri anlamına geliyor. Nazi faşizminin ayak izlerine basarak ilerlemeye çalışmaları da bunu en açık biçimde gösteriyor.

BOŞ KALMASIN DUVARLAR

Umut Çakır

Karanlığın Yüreği adlı romanında Joseph Conrad; bir sömürge ordusu subayının ormanın derinliğinde yaşayan bir kabile üzerinden kurduğu, kanlı despot bir medeniyeti işler. Kabile üyelerinin gözünde firari subay bir tanrıdır, kahreder ve esirger, mutlak güç timsalidir. Sömürge ordusu firari üyesinin izini bulur ve onu, kurduğu uyduruk medeniyetiyle birlikte yok eder. Kan, ateş ve gözyaşları arasında Albay Kurtz, kurduğu her şeyin yanıp kül oluşunu seyrederken, son nefesini bir haykırışa harcar: Dehşet! Dehşet! Dehşet!

Şimdi bakın hele bir yönetenlerin gözüne, aynı dehşeti göreceksiniz.

Kapitalist toplumda hiçbir sınıf dışından yalıtık değildir. Yukarıdakilerin içine yuvarlandığı dehşet, benzer ölçeklerde ama bambaşka sonuçlarla, yönetilenlere de yansır. Çünkü milyonların içinde nefes aldıkları atmosfer duman ve zehre boğulmuştur; tutundukları dallar kırılmıştır, o güne dek yaşamayı değerli kılan ne varsa yok olmaya yüz tutmuştur, geriye derin hayal kırıklığı ve dehşetli bir öfke bırakarak.

Kimi bilimcilerin, şimdi yaşanan pandemiye dair, geçmişteki kolera, veba veya İspanyol gribiyle kıyaslayıp çok büyük bir felaket olmadığına ilişkin fikirleri, kıyaslama ölçülerine göre. Ancak, günümüz pandemisini benzersiz kılan, onun, dört yüz yıllık kapitalist medeniyetin çöküşüyle eş zamanlı ortaya çıkışı ve çöküşü hızlandırmasıdır.

Tarih kitapları, Birinci Dünya Savaşı'nın bütün dehşetini anlatırken, 33 milyon insanın ölümüne yol açan İspanyol gribine ya hiç yer vermez ya da pek az yer verir. İnsanlığın kolektif belleği, dehşet anlarını, yani kurulu uygarlıkların çökerten ya da çökme eşiğine taşıyan anları en kalın çizgilerle kaydediyor. Böyle anlarda, kurulu medeniyeti

yöneten sınıfların bastırıldığı, gizlediği tüm temel çelişkiler, en keskin dinamikleriyle kendilerini sergilerler, "küçük insan"ın kurulu düzeni bozulur, tüm güvenceleri buhar olur ve tüm geri dönüş limanları alevlere yenik düşmüştür. Çalıışmak da ölümdür, çalışmamak da...

Yılların çabasıyla yatırım yapılan her şey çöker, gelecek planları biter, günü kurtarmak dahi mümkün olmaz. Bu manzarayı herkesten daha bütünlüklü görececek konumdaki yönetenlerin kapıldığı dehşet duygusu, onları her adımda bir "cami duvarına pisleme"ye iteler: Çünkü, medeniyetin çöküş anlarında, insanlığın kurtuluşu adına umutlar vadeden ne varsa, daha ileri bir medeniyetin ögesidir.

Kapitalist medeniyetin tüm mekanlarında, kapitalist ülkelerde benzer bir tabloyla karşılaşıyoruz. Pandemi, süregiden küresel iç savaşın ortasına nükleer bomba misali düştü ve toprak altında gizlenen ne kadar çelişki varsa, havalara savurdu. Dünyanın emekçi sınıfları, en temeldeki çelişkileri sezindikleri için başlamıştı küresel iç savaş. Şimdi ölüm, hastalık ve açlıkla sınanan köklü bir kanaat halini alıyor. Kapitalist medeniyetin çekirdeğindeki "üretim için üretim" mekanizması, bundan daha yalın bir biçimde kavranamazdı. İnsanların ihtiyaçları için değil, ama sermaye birikiminin sürekliliği için... pandemi günlerinde kırk derece ateşle tezgah başında ter döken bir işçi, şimdi bunu derinden kavıyor.

Marx'ın "yabancılaşma" kavramı üzerine ciltlerle kitaplar yazıldı ve yazılmaya devam edilecek. Her zaman olduğu gibi kitleler, kitapların işlediği en karmaşık ilkeleri ve kavramları, yaşamın pratiğinden öğreniyorlar; kapitalist meta üretiminde çalışmanın yaşamı devam ettirme aracı değil, ama yaşamı doğrudan tehdit eden bir araç olduğuna dair, üstü kat kat örtülü o gizem şimdi

yalın, yakın, somut ve de yakıcı bir gerçeklikten başka bir şey değil.

Burjuvazinin halen daha böbürlenerek dile getirebildiği ve kitlelerin gözünde kendi varlığına bir gerekçe bulabildiği tek alan kalmıştı: Bilimsel gelişmeleri üretime uyarlama çabası... Bu çabanın görünen yüzü, elden ele dolaşan teknolojik oyuncaklar ve sağlık teknolojileriydi. Yine de pandemi, bu böbürlenmenin altında yatan çürümüş ilişkilerin kabuğunu soydu. İnsanlık, türünün devamını tehdit eden hastalık karşısında tüm güçlerinin salgını yenmeye odaklanmasını beklerken, milyonlarca çalışan teknolojik oyuncaklar, yatlar, marinalar, rezidanslar üretmeye devam ediyor. Keza, sağlık teknolojilerinin insanları hastalıktan korumak için değil, onlara kutu kutu ilaçlar satmak için tezgahlandığı açığa çıktı.

Oysa sosyalist medeniyet ilacı değil, aşırı ön palana çıkarmıştı; sağlık hizmetleri tedavide değil, toplumu hastalıktan uzak tutmaya odaklanmıştı. Küba ve Kore DHC, Vietnam salgından hiç etkilenmediler. Çin ise, ancak sosyalizme özgü önlemlere başvurarak salgının üstesinden geldi. Ve nihayet, sosyalist medeniyetin mirasını tüketmekle meşgul Rusya, yüzde yüz etkili aşırı insanlarla ulaştırmaya başladı. Yani insanlık için umut, teknolojik oyuncaklar ve haplar üreten Silikon Vadisi'nden değil, ama sosyalist medeniyetin bizzat içinden ve hatta onun sağda solda varlığını hissettiren küllerinden doğup geliyor.

Bu gelişmeler karşısında dehşete kapılan burjuvazi kendinden bekleneni yaptı. En katı sosyal kapanmayı uygulayan sosyalist ülkeleri ve Çin'i despotlukla suçlamaya kalktı. Bu suçlama komik duruma düşüncü, bu kez en gerici kitleleri salgın önlemlerini protesto için sokaklara sürdü. Şimdiyse, insanlığı bu beladan kurtaran aşırı görmezden

geliyorlar. Buna "cami duvarına pisleme" denmez de, ne denir?

Yaşadığımız topraklarda hüküm süren atmosfer, dünyadan farklı değil. Kapitalist medeniyetin bu topraklarda boy veren tüm bağları çözülüyor. Çünkü, çalışan kitleleri burjuvaziye karşı ya sessizce boyun eğmeye ya da en kötüsünden bir uzlaşmaya çağırın o yumuşak beşik yani küçük ticaret ve meslek sahipliği ateşler içinde.

İstatistik rakamları, yaşanan felaketi kavramaya yetmez. İnsanlar, yaşamlarını adadıkları ve kutsal saydıkları mesleklerini bile terk ediyorlar. Tam da salgının orta yerinde, istifa eden sağlık çalışanlarını kim suçlayabiliyor? Hiç kimse. Çünkü onları bencillik değil, ama süregiden medeniyetin üzerine inşa edildiği üretim ilişkilerine tepkileri yönlendiriyor. Bu çürümüş ilişkiler içinde kaldıkça, çabalamaya değer hiçbir kutsal bulamayan insanların sayısındaki artış, uygarlık bunalımının en sert yüzüdür.

Kutsalığın yıkılışı, meslek sınırlarından ibaret değil. Bu topraklarda hastalığın yayılmasında dinci gericiğin rolünü ezici çoğunluk biliyor. Sakarya Akyazı'nda bir tarikatın merkez dergahı çevresinde toplanan halk, binayı taşıladı. Akyazı gibi bir yerde, kutsal sayılan bir mekanın taşlanması, dikkate değer bir gelişmedir. Bunu, salt bir çocuğun tacizine duyulan öfke olduğunu sanmak, eksik bir kavrayış olurdu. İnsanların bir kısmı, her şey yolunda giderken bir anda beliriveren felaketler karşısında, dine sığınmayı seçerler. Oysa burada tam tersini görüyoruz. Çünkü felaket, yolunda gitmeyen bir şeylerin bizzat sonucudur. Böyle bir durumda dinci gericilik, öfkenin ve utancın hedefi haline gelmeye başlar.

Pandemi, bir başka kutsal sığmağı, kapitalist toplumun aile kurumunu da tahrip ediyor. Felaketler, savaşlar, krizler

ve toplumsal altüst oluşlar karşısında aile, bu sınıflı toplumun güven dolu sığınağı, limanıdır. Orada, konformizmin tüm uyuturucu öğeleri bulunabilir: Güvenli bir ortam, gelecek planları ve elbette günü kurtaracak dayanışma. Ama bu kez kriz, hastalık, işsizlik, açlık ve önüne geçilemeyen şiddet biçimindeki mahşerin dört atısıyla kapıların altından sızıyor: Ya hep beraber ya hiç birimiz diyen kurtuluşun evrensel çağırısı, aile içi konformizmin enkazı üzerinde tütmeğe başlıyor.

Bu esnada, sağolsunlar, dinci faşizmin sözcüleri, cami duvarını hiç boş geçmiyorlar. Nüfusun %87'si, hastalığa karşı tek sosyal önlem olan uzun süreli tam karantınayı desteklerken, dinci faşizm onları, bireysel sorumlulukları yerine getirmemekle suçluyor; kafaları daha ötesine çalışmadığından değil, o daha ötesinden korktuklarından... Yetmiyor, insanlık adına kendilerini feda eden sağlık çalışanlarını "hain" ilan ediyorlar. Gösteriş uğruna kalabalıkları marketlerde, otuyol açılış mitinglerinde toplanmaya zorluyorlar. Kısacası, şu sınırlar, dehşetle kafayı yememiş bir yöneticinin yapmaması gereken ne varsa, yapmadan duramıyorlar, adeta cami duvarını onları kendine çekiyor.

Her uygarlık krizi, içinde taşıdığı yeni bir uygarlığın tohumlarına olağanüstü bir yaşam enerjisi açılır. Marx'ın "katı olan her şey buharlaşıyor" dediği andır bu. Aynı duygu, yani dehşet, burjuvazide ne yaptığını bilmez bir panik, emekçilerde önünde durulmaz bir öfke biriktiriyor.

Tarihin böylesine keskin çatallandığı dönemlerde, evrensel kurtuluşa yönelen çağrılar kadar, başka hiçbir şey insanlığı topyekun harekete geçirme gücüne sahip değildir. Günlük politikayla tarihsel hedef, hiç bu denli çakışmamıştır.

YouTube, Zoom ve Facebook'tan Leyla Halid Sansürü

Sibel Deniz

Bilgi... Evrensel ve kolektif mirasımız... ilk çağlardan bu yana insanlar bilgiye ulaşabilmek için kitaları, ülkeleri, şehirleri katettiler. "İlim Çin'de de olsa gidip alınız" dediler ve hangi çağda hangi uygarlık daha gelişkin ise bilimsel gelişmeleri oradan aldılar. Matbaa, alfabe, para, kağıt, tıp, coğrafi keşifler, uzay... Artık bilim insanların-insanlığın ayağına gidiyor.

Öyle mi? Önce matbaa idi, bilginin dağılımı aracı, sonra radyo dalgaları, ses dalgaları oldu. Şimdi kitaların, okyanusların altından fiber optik kablolarla, radyoaktif dalgalarla akıyor bilgi... Bu düzeye ulaşan bilgi üretiminin ya da bilgi paylaşımının egemenlerin yönetimi-kontrolü altına girmesi de kaçınılmaz oldu. Çağlar boyunca egemenler bilgiyi kendilerine hizmet etmesi ve kontrolleri altında olması için çabaladılar, olmayınca yok ettiler. Ancak bilgi her zaman bir yolunu bulup aktı... Her zaman kolektif dehayla büyüdü gelişti, her zaman insana ve insanlığa hizmet etti...

Günümüzde artık bilginin ulaşımı radyolar, gazeteler ve televizyonlardan çıktı, ortak erişim platformları olan internet üzerinden, bizim deyimimizle sosyal medya üzerinden yapılmaya başladı. Her birimiz artık egemen devletlerin, sermayenin sesi olduğuna emin olduğumuz televizyon, gazete vb'den ziyade sosyal ağlardan yayılan bilgiye güveniyoruz. Oradan yayılan bilginin sansürsüz, direk kaynağından geldiğini biliyoruz. Hatta öyle ki, bu sosyal ağların varlığını ya da kullanımını "özgürlük" ile eşanlamlı tutuyoruz.

Öyle mi?

İşletim sistemleri, programlar, yazılımların yanı sıra sosyal ağların, haberleşme, video paylaşım portalları, arama motorları, e-posta firmalarının tekel olduğunu ve dünyanın en zengin insanının-insanların elinde olduğunu bilmeyen var mı? Devletlerin, devtekellerin ilgi ve ihtiyaçları doğrultusunda kullanıldığından, şekillendirildiğinden, aksi takdirde kapatıldığından, yasaklandığından, yok edildiğinden şüphesi olan var mı?

Son yaşanan örneklerle başlayalım... Filistin'in ve mücadelesinin sesini dünyaya duyurmak için "ilk kadın uçak korsanı" olan Leyla Halid'in adını duyurmayan ya da sempati beslemeyen yoktur. Geçen on yıllarda halkların inancı ve güveni ile mücadelesinin meşruiyetini ispatlamış FHKC'li kadın devrimci, tüm Ortadoğu devriminin simgesine dönüşmüştü. Evet, Leyla Halid, 23 Eylül Çarşamba günü web tabanlı video konferans platformu Zoom üzerinden bir konferans verecekti.

Bu konferansta Leyla Halid, Güney Afrika apartheid karşıtı askeri lider Ronnie Kasrils, ABD'li eski siyasi mahkumlar Sekou Odinga ve Laura Whitehorn ve işgal altındaki Batı Şeria'daki Birzeit Üniversitesi Kadın Çalışmaları Enstitüsü müdürü akademisyen Rula Abu Dahou ile birlikte konuşacaktı.

Konferansın aynı anda facebook ve youtube üzerinden de canlı yayınlanması planlanıyordu. Ancak konferansa saatler kala Zoom, etkinlik için yazılımının kullanılmasını yasakladı. Aynı şekilde Facebook da "etkinlik"i kısıtladı.

Konferans belirlenen tarih ve zamanda youtube kanalı üzerinden baş-

lasa da, kısa süre sonra video akışını kesen youtube, "Bu video, YouTube'un Hizmet Şartları'nı ihlal ettiği için kaldırıldı" bildirimini koydu ekrana... Biz devrimcilerin karşılaşmaya alışkın olduğu bir ekran görüntüsü, dünyaca ünlü devrimci kadın siyasetçiye, dünya çapında bir etkinlik için uygulandı!..

Etkinliğe fiili ev sahipliği yapan San Francisco Eyalet Üniversitesi'nden akademisyenler, bunu "Zoom'un yüksek öğrenimi ve müfredatı, sınıfların içerikliğini kontrol etme girişimi" olarak adlandırdılar ve üniversite olarak buna boyun eğilmemesi gerektiğini söylüyorlar.

Etkinliği "anti-semitizm" olarak nitelendiren İsraili milletvekilleri ve sionist gruplar etkinliğe karşı 1 hafta öncesinden kampanyalar başlatmışlar, bu kampanyaya federal ve eyalet hükümetlerini dahil etmeye çalışmışlardı. Bunun "teröristler" için "maddi destek" oluşturacağını iddia etmişler ve Zoom'un genel merkezinin önünde protesto düzenlemişlerdi. Amerikalı Workers World Party de "Filistin Direnişini Sansürlemeyi Durdurun!" diyerek bir açıklama yaptı.

Evet, biz devrimciler, sosyalistleri paylaşmalarımızın kaldırılmasına, web sayfalarımızın, twitter, facebook hesaplarımızın kapatılmasına, sudan sebep-

lerle mail hesaplarımızın erişilememesine alışkınız, hangi ülkede olursak olalım. İnterneti, sosyal medya platformlarının kullanımını "ifade özgürlüğü" ya da daha genel olarak "özgürlük" ile eşdeğer tutuyoruz. Gözden kaçırdığımız nokta ise, bize sunulan bu "özgürlük"ün de aslında sermayenin iki dudağı arasında, pardon, klavyesinin ucunda olduğunu unutuyoruz. "Özgürce" kullanabilirsek bile, paylaşmalarımızın hedefine ne kadar ulaştığımız ya da ulaşamadığımız bizim dışımızda kontrol edildiğini unutuyoruz.

Örneğin Çin'in özgürlüğü sorgularken, sosyal medya yasakları ile eş tutular, paylaşım kimlerin, nasıl, ne amaçlarla yapıldığına bakılmaksızın. Kore DHC'ne bakıp, "youtube, twitter, netflix yoksa özgür değil" denir, ABD ambargosundan bu şirketlerin o ülkeye yansınmasına bakılmaksızın. "Falanca uygulama neden Küba'da çalışmıyor, hani özgürlükler ülkesi idi" denir, yine ABD'nin uyguladığı yasaklama ve ambargolara bakılmaksızın. Hatta radyoların, dünya çapında Kübalı gazetecilerin sosyal medya hesapları kapatılır, devlet başkanı önemli açıklamalar yapacağı saatlerde...

Bunlar yetmez, emperyalizmin "renkli devrimleri" sosyal medya üzerinden örgütlenirken tüm iletişim kanalları sonuna kadar açıktır, Ukrayna, Hong Kong, Belarus'ta olduğu gibi. Ama Gezi gibi devrimci ayaklanmalarda, Rojava Devriminde, Arap Devrimlerinde hepten kısırlı sesi... Ha bu kısırlan sesler aşılmasa mı, işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin sesleri bu engelleri aşamaz mı? Bu da bir sonraki yazımızın konusu olsun...

"Bizi Ölüme Mahkûm Ediyorlar"

İrak'ta ENKA İnşaat'a ait iki şantiyede yoğun Covid-19 vakaları görülmeye başlanınca, şantiyelerde yaklaşık 1800 işçi karantinaya alındı.

Salgının bir hafta önce görülmeye başladığını anlatan işçiler sermayenin, kâr hirsının nasıl insan hayatını görmezden geldiğini "Ashında salgın bir hafta önce yoğun görülmeye başladı. Ancak şirket yetkilileri mevsimsel geçiş olduğunu, geçen sene de aynı dönemde benzer sıkıntılar yaşandığını belirtmek bizi çalıştırmaya devam etti. Ta ki üç gün önceye kadar. İnsanlar sahada bayılmaya başlayınca artık testler yapılmaya başlandı" diyerek aktarıyor.

İrak'ta ENKA İnşaat'a ait Samava ve Dikkat kentlerinde bulunan çevrim santralleri inşaatlarında 600'ü Türkiye'den, 850 civarında ise Hindistan ve yerel bölgelerden gelen işçiler çalışıyor. Bu süreçte şirket yetkililerinin işçilere Covid-19 hakkında hiçbir açıklama yapmadığını ve süreci yönetemediğini söylüyor bir ENKA işçisi. Bulunduğu şantiyenin 800 kişilik olduğunu, şu ana kadar yapılan testlerin %95'inin pozitif çıktığını anlatan işçi, "Şantiyede iki doktor var. 800 kişiye iki doktor. Şimdiye kadar Hindistanlı bir işçi vefat etti, iki de entübe hasta var. Şirketten umudu kesince Bağdat'taki Türkiye Büyükelçiliği'ni aradık ama onlar da yapacakları hiçbir şeyin olmadığını söylediler" dedi.

İki gündür karantınada olduklarını ve sahaya çıkmadıklarını belirten ENKA işçisi, "80'er kişilik iki katlı konteynurlarda kalıyoruz, her koğuştaki dört kişi. Yemekhane, banyo ve tuvaletler ortak kullanım alanları... Yani bizi ölüme mahkûm ediyorlar. Buradaki koşullar gerçekten sıkıntılı. İzole olmak gibi bir durum zaten söz konusu değil, pozitif vakalar artıyor ve hasta olmayan da virüse maruz kalıyor burada. Hemen her işçide belirtiler var. Bu şartlarda burada kalmak istemiyoruz, Türkiye'ye dönmek istiyoruz" dedi.

FETHE ÇIKAN ORDU

Sinan Kaleli

Azerbaycan-Ermenistan sınırında çatışmalar, öncekini kat kat aşan ölçekte yeniden başladı. İş çatışmayı geçmiş durumda. Karşılıklı açıklamalar doğrudan savaş açıklamaları.

4 gün önce Suriye'den dinci çetelerin 2 bin dolar ücretle Azerbaycan'a kiralandığını aktarıp, Doğu Akdeniz'de bozguna uğrayan Ankara açısından durumu "Yeni Bozgun Cephesi" olarak tanımlamıştık: "MİT, Azerbaycan için Suriye'de adam topluyor. Maaş 2 bin dolar. Tıpkı Libya'daki gibi! Durun, bitmedi daha. MİT, çetelere maaşın TL olarak ödeneceğini, dolar-TL kurunun da TC Merkez Bankası'nın kuruna göre belirleneceğini söylüyor. İş iyice mal pazarlığına dönmüş durumda anlayacağımız! O kadar ki, ÖSO'cular bir parça bozuluyorlar bu duruma. Malum, TL hızla erimekte dolar karşısında.

"Azerbaycan söz konusu olduğunda Ankara'nın resmi söylemi 'tek millet, iki devlet' şeklinde. (Hadi bu sözdeki millet anlayışı ile Kürtler söz konusu olduğunda Ankara'nın 'Türk tanımı etnik değildir' diye zirvalaması arasındaki bariz çelişkiyi şimdiye kadar görmezden gelelim.) 'Millet'in teklifi tartışılır ama, dinci çeteleri kullanma konu-

sunda Ankara-Bakü ortaklığı su götürmez! Hem de en bayağı mal pazarlığı haliyle (...)

"Böylece anlamış olduk ki dinci çetelerin kullanılacağı yeni saha 'isitilmeye' başlanmıştır. Ermenistan'da sahada Rusya'nın askeri varlığı söz konusuysen Türkiye doğrudan askeri hamlelere girişemez. Ama bu dinci çeteleri kullanmayacakları anlamına gelmiyor. Üstelik maaş Aliyev'den dolar olarak alıp dinci çetelere TCMB kuru üzerinden TL olarak ödeyecekler!

Ne diyelim, yeni bozgun cepheniz hayırlı olsun!"

Sonuçta hazırlıklarını tamamladı Bakü-Ankara ortaklığı ve çatışmaları başlattı. Kuşkusuz resmi açıklama, beklendiği gibi, "Ermenistan'ın saldırı başlattığı" şeklinde. Ve her ne hikmetse, en sıcak çatışma bölgelerinde Anadolu Ajansı, TRT ve bilumum havuz medyası hazır ve nazır. Ne tesadüf!

Saray sözcüsü, Dışişleri, Savunma Bakanlığı aynı ezber açıklamaları aynı gayri diplomatik bir ağızla yineleyip duruyorlar. Hele Dışişleri, Ermenistan'a açıktan savaş anlamına gelebilecek şu sözleri sarf ediyor: "Bu süreçte, tek yürek olarak Türkiye'nin Azerbaycan'a desteği tamdır. Azerbaycan nasıl isterse,

o şekilde yanında olacağız." İnanması güç ama aynen böyle konuşuyor bakanlık. Bunun Türkçe meali, bu savaşta Azerbaycan ile aynı cephe hattında yazı demektir. Genel olarak aynı saflarda olmak değil, savaş cephesinde olmak!

Keza Savunma Bakanlığı'nın açıklaması da aynı ton ve içerikte: "Toprak bütünlüğünü koruma mücadelesinde tüm imkanlarımızla sonuna kadar Azerbaycan Türkü kardeşlerimizin yanında olacağız. Ermenistan'ın bu alçak saldırısını şiddetle kınıyoruz."

Çatışmaların şiddeti 1993 Ateşkesinden bu yana en geniş kapsamlısı. Dağlık Karabağ'ın (Artsakh) başkenti Stepanakert de (Hankendi) doğrudan ateş hattında. Dağlık Karabağ başkanının asker üniformasıyla askeri helikoptere binerken çekilmiş görüntüsü servis edildi twitterda şu açıklamayla: "Madem Azerbaycan savaş istiyor, öyleyse o savaşı alacaklar".

Sabah başlayan çatışmalarda cephe görüntüleri servis ediyor karşılıklı. İmha edilen Azeri tankları ve düşürülen helikopter görüntüleri var. Tank desteğinde harekete geçen Azeri piyadeler, yaşananın basit bir çatışma değil, kapsamlı bir savaş yahut çok geniş bir askeri hare-

kat olduğunu kanıtıyor. Zaten Ermenistan sıkıyönetim ve askeri seferberlik ilan etti.

Türkiye, bu savaşın aktif planlayıcısı. Daha savaşın önce savaşı çıkartkanlığında Azerbaycan'ı geride bıraktı. En üst perdeden açıklamalarla, bizzat dinci çeteleri getirerek, yoğun askeri ekipman desteği sağlayarak bu savaşın baş kışkırtıcısı oldu Ankara. Üstüne basa basa tekrarlalım. Bu savaş Bakü'den çok Ankara'nın savaşıdır. Ankara-Bakü ortaklığı tarafından yürütülmektedir.

Dağlık Karabağ (Artsakh), hukuken Azerbaycan'a ait özerk bölge. Sovyetler dağılmadan önce de Azeri ve Ermeni kuvvetleri arasında savaşa sebep olan bir bölge. Sovyet öncesi dönemde de çatışmalara konu olmakla birlikte, asıl olarak "Perestroika"nın karşı-devrimci rüzgarları ile kurulan milliyetçi yapılanmaların, Halk Cephesi'nin kışkırtmasıyla bir dizi kanlı savaşa sahne oldu. Ağustos 1989'da bölge konseyi, Dağlık Karabağ Özerk Bölgesi'nin Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nden ayrılması ve Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'yle birleşmesi kararını alır. Karşılığında SSCB Yüksek Sovyeti bölgenin özerkliğini kaldırır ve Azerbaycan'a

bağlar. Ardından çatışmalar başlar.

1992'de ateşkesle görece durulsa da, Azerbaycan ile Ermenistan arasında temel bir sorun. Azerbaycan bölgeyi kendi toprağı olarak kabul etmektedir.

Aliyev'in bugün yaptığı açıklama, "kendi öz toprağımızı koruyoruz" açıklaması, "Dağlık Karabağ bizimdir, bizim olanı almaya çalışıyoruz" açıklamasıdır. Yok sınırdan ateş açıldı, şöyle oldu böyle oldu lafları gerçeği yansıtmıyor. Azerbaycan, bizzat Türkiye'nin plan, teşvik, destek ve girişimleriyle Dağlık Karabağ'ı ele geçirmek için hareket geçmiş görünüyor. İşin özü özeti budur.

Tarafların askeri açıklamaları çelişik. Her iki taraf da karşı tarafa verdikleri kayıpları sıralayıp duruyor. Ama bu açıklamaların kanıtlandığı şey, tüm askeri imkanların seferber edildiği bir savaşın şu an yürütülmekte olduğudur.

Rusya "derhal ateşkes" çağrısı yaptı. Ermenistan "Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü"ne (Rusya, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Belarus ve Ermenistan tarafından oluşturuluyor) başvurmuş değil henüz. Savaşın kapsamının genişlemesi ve Dağlık Karabağ'ı aşır Erme-

nistan'a sıçraması halinde, durum kontrolden çıkma potansiyeli taşıyor. Rusya, işin buraya ulaşmasını kesinlikle önleme derdinde. Türkiye de hesabını buna göre yapmış gibi görünmüyor. Rusya ile doğrudan kafa kafa gelmeyi düşünmediği aşık. Bu açıdan Dağlık Karabağ ile sınırlı bir alanda elde edilecek bir "zafer" yahut, Rusya ile diğer çatışmalı bölgelerdeki pazarlıklarda elini güçlendirecek bir olası küçük kazanım, Ankara için arzulanan bir durum.

Rusya'nın güney kanadında da askeri çatışmalar ve karışıklıklarla uğraşmak zorunda bırakılması da, ayrıca, NATO ve emperyalistler tarafından memnuniyetle karşılanacak bir durum.

Dinci çeteler üzerinden tüm yakın coğrafyayı kargaşa ve savaşa sürüklemek, dinci faşizmin temel dış politika anlayışı haline gelmiş durumda. Şimdiye kadar ortağa dehşet salma işinde epey başarılı oldu. Ama tüm cephe-lerde bozguna uğramaktan kurtulamadı. "Fethiye giden ordu" böyle başıbozuk sürüsü olunca... Tüm o cephe-lerde dinci tosuncuklarıyla bir başına kalakaldı Ankara. Görünen o ki, fetih hayalleri ile çıkılan "Doğu seferi" de aynı hüsrarla sona erecek.

LENİNİST PARTİ'DEN GÖRÜŞ "AŞIRMA"

Bugüne kadar küçük burjuva sosyalist hareketleri eleştirirken, genel olarak burjuva taşındıkları eğilimler üzerinde durduk. Ancak zorunlu ve kaçınılmaz durumlarda tek tek hareketler hakkında değerlendirmelerde bulunduk. Daha çok eğilimleri üzerinde durduk. Çünkü, eğilimleri, bir çoğunda ortak. Bu siyasi hareketler değişebilir, fakat temsil ettikleri küçük burjuva eğilimler, başka hareketlerde ve başka zamanlarda karşımıza çıkabilir. Siyasi eğilimlerin belirli maddi temeli var. Bu maddi temel var oldukça, bundan beslenen küçük burjuva eğilimler de ortaya çıkarlar. Önemli olan tek tek hareketleri eleştirip, görüşlerini teşhir etmek ve çürütmek değil, tüm küçük burjuva grupların eğilimlerini eleştirip çürütmektir.

Bu temel yaklaşım çerçevesinde eğilimi kendinde somutlayan küçük burjuva hareketleri tek tek eleştirmek de yapılması gereken devrimci proleter bir görevdir. Bu, şu bakımdan da gereklidir: bu hareketlerin hepsi yapılan eğilim eleştirilerini kendi üzerilerine almıyor. Oysa, eğilim eleştirimi onlardan bahsediyor. Ama onlar öylesine pespaye haldeler ki, yapılan eleştirileri bilmemezlikten, alırmamazlıktan geldiler. Hangi durumda olduklarını siz değerlendirin.

Yayınlarımızda halen küçük burjuva devrimciliği çizgisi taşıyalar da, öde oportünist olan hareketlerin görüşlerimizi nasıl "aşırıdıklarını" somut olarak ortaya koyduk. Bazı gruplar yaklaşık otuz yıl boyunca, görüşlerimizi alıp, ufak tefek değişikliklerle, kendi görüşleri olarak yayınladılar. Düşünün, tam otuz yıl boyunca. Bunu neden yaptılar? Çünkü ileri sürecekleri görüşleri yok. Görüş diye ileri sürdükleri ezber şeyleri kimse ciddiye almıyor. Kendileri için de bu görüşlerin teorik politik ve pratik bir değeri yoktur. Bu gruplar, partiler gerçek anlamda görüşsüzdür, öte yandan Leninist Partinin birçok temel sorunda ve güncel gelişmeler hakkında bilimsel, devrimci görüşleri var, yani kendileri boşken bu tarafta birikim ve bilgi var. Onlar da bu

birikimden yararlanmak istediler ve yararlandılar da. Bunu sert biçimde eleştirdik. Çünkü "aşırıdıkları" görüşlerin kaynağını gösteremediler. Diğer yandan bu utanmazlığı, kendi oportünizmlerinin üstünü örtmek için kullandılar. Bunu sertçe eleştirdik. Çünkü bu grupların, devrimcilerin görüşleriyle, işçileri aldatmaları karşısında sessiz kalamayız. Marx ve Rosa Luxemburg da görüşlerini utanmazca "aşırıdıkları" karşısında sert eleştirel tavır koymuşlardır.

Devrimci proleter komünist görüşleri, kendi görüşleri gibi alıp, yayınlayanlar yalnızca oportünist hareketler değildir. Sosyal reformist hareketler de aynısını yapıyor. Sosyal reformist hareketler, TKP ve versiyonları. Birgün, Sol Parti, Evrensel-EMEP ve diğerleri.

Oportünist hareketler, bunlardan ayrı gibi görünse de hepsi aynı politik öze sahiptir. Bu politik öz, burjuvaziyle çeşitli biçim, yol ve yöntemlerle uzlaşmacıdır. Dikkat edilirse bu gruplar, birbirleriyle alan ayrılıklarını teorik, ideolojik ve siyasal düzeyde koymuyorlar. Birbirlerine karşı öne çıkardıkları şeyler, ikincil önemde olan, günlük alanda olanlardır vb. Gerçekte olan, hepsinin bir ortalamada buluşmalarıdır.

Hepsinin Leninist Parti karşısında ortak tutumu şudur: Ortaya konan devrimci görüşler karşısında, bir sessizlik duvarı örmek. Böylece, onu yok sayarak, kitlelerce öğrenilmesini engellemek. Bu blok taktik uzun süre izlendi. Sonra, gerçekler, kendisini herkese kabul ettirince çöktü. Görüşlerimiz, bu topraklarda ve

dünyada doğrulandı. Budan sonraki süreç ise şöyle işledi: Devrimci Marksist görüşlerin etkisinden yararlanmak için "aşırıdıkları" başvurmak. Bu o kadar yaygın yapıyor ki, Mücadele Birliği Gazetesinde çıkan bir konudaki değerlendirmeyi, bazen birçoğu kopya edebiliyor.

Sosyal reformist partilerden TKP ve versiyonları, Leninist Parti'nin kendine öngelen yapıdan bu yana kırkbeş senedir devrimin stratejik sloganı olarak attığı, Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak! sloganını kendine aitmiş gibi orada burada atıyorlar. Onların yaptığı proletaryanın sloganıyla proletaryayı aldatmaktır. Onların, kitleleri etkileyecek bir değeri yok. Bu yüzden, devrimci niteliği olan slogan, teori vb ile varlık göstermeye çalışıyorlar.

Sosyal reformist hareketlerden Birgün-Sol Parti, öncesi bir yana pandemi dönemi boyunca, Leninist Partinin birçok konuda görüşlerine başvurmuş. Birgün'de bu temelde birçok yazı ve röportaj yayımlandı. Bu görüşler, Sol Parti'nin kuruluş açıklamasına ve orada yapılan konuşmalara yansısı. Kendilerine ait olmayan düşünceleri, politik değerlendirmeleri, sessiz sedasızca, kendi görüşleri olarak ifade ettiler. Bundan da hiçbir sakınca görmediler. Bu hareket yetmişlerde bize öngelen devrimci komünist yapının Sovyetler Birliği üzerine olan bazı eleştirel görüşleri bugün yaptığı gibi, kendi görüşleri olarak ilan etti. Yani görüşsüz olan bu hareket, kendi dışında oluşturulan devrimci görüşlere başvurmayı bir çizgi haline getirmiştir.

Şöyle bir mantık yürütülebilir: Mademki bu gruplar, devrimci görüşlere başvuruyor, o halde bunların görüşleri devrimcidir. Ama bu yaklaşım gerçeği

yansıtmaz. Başvurulan daha doğrusu "aşırıdıkları" düşünceler, bunların niteliğini oluşturmuyor. Bu hareketlerin reformist görüşlerinin bütünlüğü düşünülürken, devrimci olan düşünceler, bu bütünlük içinde kaybolup gidiyor. Devrimci görüş, onların görüşlerinin bütünlüğünü etkilemiyor.

Sosyal reformistlerin içinde, Leninist Parti'nin görüşlerini utanmazca "aşırıdıkları" rekor Evrensel-EMEP'tedir. EMEP yöneticileri pandemi sürecinde Leninist Partinin daha önce çıkan "Kapitalizm kendisinden kaynaklanan sorunları çözemez" tespitini, aynen Evrensel'de çıkan röportajla manşetinden vermiştir. 'Evrensel'in köşe yazarlarıysa, Leninist Parti'den rezilce "aşırıdıkları" yıllardır yapıyorlar. Son olarak pandemi süreci boyunca bu konuda daha gözü kara davrandılar. Birgün ile olan rekabetleri nedeniyle, onlara karşı Leninist Parti'nin görüşlerine başvurdu. Halbuki, onlar da aynı şeyi yapıyor. İki cambaz da aynı ipte oynamak istiyor. Bu gazetenin köşe yazarlarının büyük bir kısmı bunu yapıyor. Hepsini de, "aşırıdıkları" görüşleri, kendi öz hakiki, gerçek görüşleriymiş gibi gösteriyor. Ve bunu sürekli yapıyorlar. Ne karakter ama! Peki bunu yapanlar insanların yüzüne nasıl bakıyor. Bu konuda bir rahatsızlık duymadıkları açık. Onlardan hiçbir zaman bir dürüstlük beklemedik. Onlar küçük burjuva doğalarına uygun davranıyorlar. Peki bunların çevreleri bunun farkında değiller mi? Farkında olmaları ama sessiz kalmaları da farkında olmaları da onlar için kötü durum.

Mücadele Birliği'nin sitelerinde, otuz yıllık "baş yazılar"ın ciltleri yayımlandı. Yayınlanır yayınlamaz "aşırma" çok daha yoğunluk kazandı.

Leninist Parti'nin görüşlerini kaynak belirtmeden alıp kullananların hepsi karakter yoksunudur. Proletaryaya sağlam karaktere sahiptir. Onları rezilliklelikle başbaşa bırakarak, devrim saflarında, devrim ve komünizm yolunda devrimci sınıf savaşını daha da yükseltecektir.

Bazı gruplar yaklaşık otuz yıl boyunca, görüşlerimizi alıp, ufak tefek değişikliklerle, kendi görüşleri olarak yayınladılar. Düşünün, tam otuz yıl boyunca. Bunu neden yaptılar? Çünkü ileri sürecekleri görüşleri yok. Görüş diye ileri sürdükleri ezber şeyleri kimse ciddiye almıyor. Kendileri için de bu görüşlerin teorik politik ve pratik bir değeri yoktur.

“Sınıflar Mücadelesi Yaşayan Diyalektiktir”

Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ile sürece ve emek mücadelesine ilişkin yaptığımız röportajı paylaşıyoruz:

Merhaba, röportaj isteği-mize olumlu cevap verdiğiniz için teşekkürler.

Öncelikle sınıf hareketinin dünyadaki ve ülkemizdeki güncel durumunu nasıl görüyorsunuz kısaca değerlendirir misiniz?

Kapitalizmin 2007/2008 yarpısal/sistemik krizi farklı evrelerden geçerek, durgunluk ve depresyon salınımları gösterip, derinleşerek sürüyor. Bir modellemeyle önümüzdeki çeyrek yüz-yılı sınıflar mücadelesi açısından yüksek bir konjonktür ya da olağanüstü momentum olarak ele alabiliriz. Böylesi dönemlerde küresel düzeyde sınıfsal antagonizma şiddetlenir. Son 12 yıllık süreçte de bunun bir dizi pratiğini gördük.

Uluslararası işçi hareketi neo-liberal karşı-devrimci tahribatı ve yıkıcı etkilerini aşan pratikler yaratıyor. Son 40 yıllık süreçte tarihin en büyük proleterleşme dalgasını yaşadık. Ne var ki bu sürecin işçi sınıfının kompozisyonunun değişmesi, organik birliğinin dağılması, şekilsizleşmesi ve kronik örgütsüzlük gibi negatif etkileri oldu. İçine girdiğimiz konjonktür bu ablukanın dağıldığını gösteriyor.

2010- 2011 yılında Güney Avrupa'yı saran sınıf ve kitle hareketleri, özellikle Yunanistan'da aynı yıllarda gerçekleşen 70'e yakın sektörel grev, 30'a yakın genel grev, Hindistan'da 2016 yılından sonra gelişen tarihin en büyük grev dalgaları... Sadece 2020 başında yapılan genel greve 250 milyon işçi katıldı. Fransa'da önce Sarı Yeleklilerin eylem dalgası, 2019'da 1 milyon üzerinde işçinin katıldığı genel grev ve kitle gösterileri, Şili'yi saran genel grev dalgası son yıllarda öne çıkan görkemli işçi hareketleridir. Tarihin geri döndüğünü ve sınıf kavgasını gösteren bu pratikler, sınıfın küresel düzeyde arayışlarını ve şekillenme çabalarını ortaya koyuyor.

Küresel krizin depresyona dönüşme ihtimalinin arttığı ve sağlık krizinin derinleşme riskinin olduğu önümüzdeki dönem, dalgasal gelişmesi muhtemel yeni sınıf ve kitle hareketlerine gebe bir dönemdir.

Türkiye özeline gelirsek Türkiye'de de kriz sonrası önemli pratikler gerçekleşti. Gürşas, Fen-İş gibi fabrika işgal eylemleri yanında, dar ölçekli de olsa Kazova fabrika işgali ve özyönetim pratiği, sınıfın yeni segmentinin toplumsal maddi güç olarak ortaya çıktığı Gezi Ayaklanması, bir kent ve havza grevi mahiyetindeki fiili metal grevleri sınıfın kriz koşullarında ayağa kalkışını gösteren son derece zengin ve sarsıcı eylemlerdi.

İşçi sınıfı aktüel olarak toplumsal muhalefetin en dinamik gücü olarak devrede. Gerçekleşen yaygın lokal eylemler, uzun soluklu direnişler bunun somut göstergeleridir. İşçi sınıfı krize, hak gasplarına, finans kapitalin çok boyutlu sınıfı kadavra haline getirme politikalarına karşı arayış içinde, sınıf tehlikesinin farkında ve hızla örgütlenmeye ve güç biriktirmeye çalışıyor. Şimdilik lokal eylemler bozkırda yanan küçük ateşler gibi gözükse de bozkırın tutuşması bu küçük ateşlerle gerçekleşecek.

Pandeminin sınıf hareketinin gelişimi üzerindeki etkisi ne oldu?

Pandemi süreci en başta, sınıfın gerçekten yalnız bir sınıf olduğunu gösterdi. Sendikalar yapının bütün çürümüşlüğüne ortaya koydu. Siyasal öznelerin, çok azı dışında, sınıftan ne derece kopuk ve orta sınıf hareketine dönüştüğünü yaşayarak gördük. Ama aynı süreç sınıfın her bölümüne yayıldı. Sınıfın en marjinal, en alt kesimi olarak görülen bölüklerinin bile hayatın idame ettirilmesi açısından ne derece stratejik önemde olduğu ortaya çıktı. Aynı zamanda süreç kapitalizmin ne derece pespaye ve çürümüş bir sistem olduğunu bütün çıplaklığıyla ortaya koydu.

İşçi sınıfının bu söylediklerimizi refleksel olarak hissettiğini düşünüyorum. Bu nokta sınıf bilinci ve kimliğinin inşası açısından son derece önemlidir. Bugün bütün işyerlerinde pandemiye, ağır çalışma koşullarına, krizin sonuçlarına karşı sınıfsal öfke birikiyor. İşçi sınıfı öfkeli ama aynı zamanda tedirgin. En başta gelecek kaygısı taşıyor.

Bu noktada işçi sınıfının öfkelerini şekillendirmek ve kristalize etmek gerekiyor. Bunu gerçekleştirecek siyasal özneler yoksa, yalnız kalan işçi sınıfı kendi otonomisine dayanarak önemli hamleler gerçekleştirebilir. Sınıf mücadelesi tarihinde bunun bir çok örneği yaşandı. Böylesi bir özel döneme girdiğimizi düşünüyorum. Önümüzdeki dönemde işyerlerinde spontane sınıfsal öfke patlamaları görürsek şaşırılmayalım. Hatta “metal fırtınasına” benzer havza mobilizasyonları da olasılıklar içindedir. Mesela bu yön yani spontane ama şiddetli patlamalar Güney Kore işçi hareketinin karakteristik özelliğidir. Veya Rosa'nın ifadesiyle kapitalizmin sınıfı kuşatan zincirleri, sınıfın kendiliğinden (ayağa kalkışıyla) sarsılmaya başlayabilir.

Sendikaların, konfederasyonların vb sınıf hareketindeki rollerinin devam ettiğini, bu anlamıyla harekete olumlu bir katkıda bulunabileceklerini düşünüyor musunuz?

Sorunuz son derece kapsamlı... Kısa ve konsantre olarak açmam gerekirse; sendikalar yapıların tarihsel rollerini tamamladığını ve giderek çürüten ve fiili bir devlet organına dönüşen yapılar haline geldiğini söyleyebiliriz.

2007-2008 kapitalizmin sistemik krizini bir momentum olarak ele alabiliriz. Bu olgunun iki boyutu var. Birincisi teorik, ikincisi ise sınıflar mücadelesinin momentleriyle ilgili. Teorik boyut şöyle açıklanabilir: İşçi sınıfı doğuşu itibarıyla ve ontolojik olarak emek-gücü olmaya direnir. Ve sınıflar mücadelesinde aktif bir ögedir. Ya da sınıfsal antagonizmanın aktif bir ögesidir. Sınıfın haline geldiğini söyleyebiliriz.

Evet sendikalar da sınıf mücadelesi içinde ortaya çıkmış örgütlenmelerdir. Militan devrimci, komünist, anarşist kökenli işçi önderlerinin yarattığı bir örgütlenmedir. Fakat başından itibaren sistem ve devlet tarafından kontrol edilmek istenir. Ya da başka bir deyişle çatal ağzı gelişir. Özel-

likle II. Enternasyonal ve Sovyet Marksizminin sendikalara olağanüstü işlev yüklemesi, devrimci hareket üzerinde azımsanamayacak etki ve leke bırakmıştır.

Bu süreç tarihsel olarak işçi sınıfının emek-gücü olmaya “rıza gösterdiği” koşulların önünü açar. Ve sınıfın refleksleri de bu koşullara göre belirlenir. Yıkıcılık özelliği aşınır, sistem içileşir. II. Enternasyonal pratiği bunun somut göstergesidir. Süreç açık veya örtük işçi sınıfının ayrıcalıklı bir sınıf olma özelliğiyle koşut gelişir. Marx “Ücret, Fiyat, Kar”da

sendikal çalışmayı her ne kadar sınıfın gerilla tarzı mücadelesine benzetse de sınırlarını net olarak belirtir. Rosa Luxemburg, SPD-sendikalar ilişkisini somut olarak yaşayan birisi olarak son derece mesafeli tavrı alır. İrlanda'da ITGWU aracılığıyla James Connolly ezber bozucu (sendikal hareketle ulusal hareketi kaynaştıran ya da içeriğini farklılaştıran) deneyimler ortaya koyar. Örnekleri çoğaltabiliriz.

Sınıflar mücadelesi momentleriyle ilgili boyutu ise şöyle açabiliriz: Kapitalizmin yapısal krizine bağlı olarak ilginç bir devlet yapılanmasıyla karşı karşıyayız. Ben devletin bu yeni dönüşümüne total ya da kök devletleşme diyorum. Total devletin en karakteristik özelliği sivil toplum diye tanımlanan içinde sendikaların da yer aldığı kurum ve yapıları tam anlamıyla yutması ve kendine tabi yapılara dönüştürmesidir. Bu süreç yeni korporatizm olarak da tanımlanabilir. Althusser sendikaları vb yapıları devletin ideolojik aygıtları diye tanımlar.

Bu tanımlama bugün açınsından yetersiz kalıyor. Sendikalar artık gerçek bir devlet organı olmasa da devlet organı gibi konumlanan ve hareket eden yapılara dönüşmüştür. Sınıfın içindeki bir nevi Truva atlarıdır. Benzer tanımlamayı Rosa Luxemburg çok erkenden yapar.

Yeni momentte dikkat çeken başka bir gelişme ise sınıfın bilfiil finans kapital tarafından örgütlenmesidir. Arjantin'de popülist lider Peron, işçi sınıfının bizzat burjuvazi tarafından örgütlenmesinin gerekliliğine vurgu yapar. “Gömlüksizlerin” örgütlenmesi ve Eva Peron ilişkisi ilginçtir. Bugün gerçekten burjuvazi, sınıfı bizzat örgütleyiyor. Örneğin Koç grubu aktif bir biçimde devreye girmiş durumda. Birçok sendika ve konfederasyonun seçimlerini ve yönetimini belirliyor. Sınıfı iradesini kiracak ruhanı kadavra edecek

politikaları sendikalarla birlikte hayata geçiriyor. Sendikal yapılar bu sürece tam tabi olmuş durumda ve yapıları meşrulaştırma işlevi görüyor. İşin kötüsü bu durum herkes tarafından, siyasal özneler dahil, biliniyor. İşin içinde olan herkes her şeyin farkında. Ne var ki alanın bir dizi avantajından dolayı sessiz kalınıyor.

Tragediyi buralarda aramak gerekiyor. Bir ek de şöyle yapılabilir. Türkiye'de sendikalar benim tabirimle atıpkı bir işçi aristokrasinin örgütlendiği bir alana dö-

alışmasını daraltmaktan başka mana taşımıyor. Sınıf mücadeleleri tarihinde sadece İspanya İç Savaşı'nda CNT/FAI deneyimine bakmak bile başka şeyler yapılabilir olduğunun göstergesidir.

Son süreçte yaygınlaşan ve giderek kendilerini daha çok hissettiren sınıfın kendi öz örgütlülükleri olan komite ve konsey deneyimlerine ilişkin düşünceniz nedir? Bunlar devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesinde birer kaldıraç olabilirler mi?

İşyeri Komiteleri ya da Taban Örgütlenmeleri sınıfın öz örgütlenmeleridir. 2007-2008 sonrasında yaygınlaşması, her deniş ve eylemde kurulmaları tesadüf değil, sınıfın kolektif hafızasının ürünü ve işçi iradesinin somut biçim alışıdır. İşyerleri sermayenin emeği tahakküm altına aldığı ve yabancılaşmanın başladığı alanlar olmasına karşın aynı zamanda sınıfsal antagonizmanın en şiddetli yaşandığı alanlardır. George Thomson bu alanı toplumsal isyan merkezi olarak tanımlar. Bu bağlamda komiteler ya da taban örgütlenmeleri sınıfın kolektif aklı, yüreği ve yumruğudur.

Bu üç olguyu birleştiren komiteler sınıfın karşı iradesini inşa eder. Sınıfın tarihsel özne olma rolü bu ve benzeri örgütlenmelerin birikimiyle gerçekleşir. İşyeri komiteleri aynı zamanda işçi demokrasinin somut biçim aldığı bir örgütlenmedir. Sınıfın kolektif iradesini yansıtır. İşyerlerinde sermayenin tahakkümüne karşı, karşı irade ya da karşı “iktidar” işlevi görür.

Komiteler veya taban örgütlenmeleri somut ihtiyaçlara göre biçimlenen, sınıflar mücadelesinin seyrine göre doğan, inşa olan, gelişen ve şekillenen yapılardır. Esnek, sınıfın bütününe kavrayacak özelliklere sahip ama sahici ve kolektif inisiyatifli yansıtan örgütlenmelerdir. Bence bugünün acil ihtiyacı, bu öz örgütlenmeleri yaygınlaştırmak ve kalıcılaştırmak olmalıdır. Bu öz örgütlenmelere dayanan fiili, militan emek odaklarını yaratmak sınıfın kolektif karşı duruşunu sağlayacaktır. Bu emek odakları işyeri komitelerinin havza ya da bölge bazında birliğini ve iradesini sağlayan üst örgütlenmeleri olabilir. Bu ağ bölgeler arası ya da kent düzeyine kadar geliştirilebilir.

2015 metal grevi süreci bir kent ve havza grevi olarak söylediklerimizin gerçekleşmesinin ne derece mümkün olduğunu göstermiştir. Dikkat edilecek temel noktalar profesyonelliğin ilkesel olarak reddi, sektör farkının gözeltmemesi, sınıfın işsizler dahil bütün katmanlarının katılımı, doğrudan demokrasiyi esas almaktır. İşçi komitelerine dayanan, bütün işyerlerinde ya da alanlarda bir ağ şeklinde örgütlenen emek odaklarının, içine girdiğimiz dönemin temel örgütlenme biçimi olduğunu düşünüyorum.

Ayrıca bir şeyin altını çizmekte yarar var. Kriz ve pandemi koşulları işsiz işçi örgütlenmelerinin stratejik önemini artırmaktadır. Acil olarak işsiz işçilerin örgütlenmesine kafa yormamız gerekiyor. Ve farklı, esnek, kavrayıcı örgütlenme tipleriyle sınıfın bu organik parçasına hızla nüfuz etmeliyiz. Bolşeviklerin işsiz örgütlenmeleri ve Arjantin MTD-İşsiz İşçiler Hareketi bu işi başarabileceğimizi ortaya koyan deneyimlerdir.

Son bir alt çizme olsun, bugün çalışan her işçinin yarın

işsiz kalacağını bilmeliyiz. Bu anlamda sınıfın işsizler dahil bütün kesimlerine yönelik politikalar geliştirmeliyiz. Bu perspektif sınıfın bağımsız, birleşik gücünü yaratma perspektifinin ürünüdür.

Sınıf hareketi ile sosyalist hareket arasında süregelen kopukluğu gidermek için sizce neler yapılmalı?

Sınıf hareketiyle sosyalist hareket arasında kopukluğu yarpısal nedenleri var. Ağırılıkta küçük burjuva ve sol popülist çizginin hakim olduğu “sosyalist” hareket geçmişte ve bugün tabiatına uygun olarak sınıfla stratejik ilişki kuramadı ve stratejik olarak sınıfın içinde konumlanmadı. Bu sorun bir yanıyla teorik ve bir yanıyla pratik veya başka bir izahla programatik bir sorundur.

Ben “sosyalist” hareketin konumlanmasını toplumsal çelişkiler üzerinden belirlediğini düşünüyorum. Bu, özünde devlet ve halk arasındaki çelişkiye konumlanma anlamına gelir. Bu çelişkinin de sınırı tırmak içinde demokrasidir. Yani yaşanan kapitalist bir transformasyon ya da burjuva demokratik bir düzenleme, bu çelişki üzerinde konumlanan akımların varlık koşullarını doğal olarak ortadan kaldırır.

Aslında 12 Eylül'de gerçekleşen budur. Evet 12 Eylül faşist bir darbedir ama aynı zamanda kapitalist yeniden yapılanmanın önünü açan bir süreçtir. Yani 12 Eylül'de “koca, koca” yapılanmaların hızla yenilmesi ve likidasyona uğraması bu anlatmaya çalıştığım bağlamda biraz da kaçınılmazdır. Siyasal konumlanma ve tercihler sonucunda yaşanan sadece bir örgütsel yenilgi değil, aynı zamanda ideolojik-teorik bir yenilgidir. Sol popülistizm ve küçük burjuva sosyalizminin sınırı bu kadardır. 12 Eylül üzerine bazı hareketlerin “liderleri”yle aktüel olarak yapılan röportajlar, söylediklerimizi doğruluyor. En başta gerçek muhasebenin hala yapılmadığını gösteriyor. Ardından ihtilali ruhun ne derece aşındığını ve hiçbir düzeyde iktidar perspektifiyle hareket edilmediğini ortaya koyuyor.

Hareketlere hakim olan sol sınızm hala hükümünü sürdürüyor. Gramsci'nin 1920'de İtalya'da faşizmin iktidara gelmesiyle birlikte konsey hareketinin yenilgisi ve karşı-devrimin zaferi üzerine daha sıcak günlerde ilk yaptığı şey, Niçin Yenildik? sorusu sormak olmuştur. Gramsci, bu konuda son derece sert analizler yaptığı kapsamlı bir makaleyi kaleme aldı. Bu soru samimi ve sınıf duruşunu gösteren içeriktedir.

Devrimci komünist bir siyasal özne veya hareket kendi varlığını sınıfsal antagonizma üzerinden kurar. Bunun anlamı ve sınırı komünizmdir. Ve bu manada ontolojik olarak sınıf içinde konumlanır ya da yeniden inşa olur. Sınıf içinde çalışmak stratejik mahiyet taşır. Ve anti-kapitalist kopuşun ana eksenini oluşturur. Yani sınıflar mücadelesinin diyalektik içinde varolma ve yeniden kuruluşu esas olan. Bu yol paylaşıkadlı, uzun soluklu, hiçbir başarı olmayan, derviş ve şövalye ruhu gerektiren çabadır. Ve her şeyden önce ciddi bir teorik donanım, pratik cüret, mütevazılık, ısrar ve kararlılık gerektirir. Sınıf içinde çalışma ve sınıftan öğrenme en ağır yenilgi koşullarında bile kendi küllünden kendini yaratma gücü verir. Çünkü sınıflar mücadelesi yaşayan diyalektiktir.

Anlatmalarınız için teşekkür ediyoruz.